

کِتَابِ مُکَاشِفَه

مُقَدِّمَه

۱ ای مُکَاشِفَه عِیْسَى مَسِیْحِ اَسْتَه که خُدا بَلَدَه شِی دَد تا چِیزای رِه که دَ زُودِی باید واقع شُنه، بَلَدَه خِدْمَتگَارای خُو نِشَو بَدِیَه. اُو مَلاِیکَه خُو رِه رِی کَد تا اَمُو چِیزا رِه بَلَدَه خِدْمَتگَار خُو یُوخْتَا بَرَمَلَا کُنَه. ۲ و یُوخْتَا دَ بَارَه تَمَام چِیزای که دِید شَاهِدِی مِیدِیَه، یَعْنِی دَ بَارَه کَلَامِ خُدا و شَاهِدِی عِیْسَى مَسِیْحِ. ۳ نِیک دَ بَخْتِ کِسی که کَلِمَه های اَمزی پِیشگویی رِه مِیخانَه و نِیک دَ بَخْتِ کَسای که گُوش مِیگیرَه و چِیزای رِه که دَمزی پِیشگویی نِوشتَه یَه نِگاه مُونَه، چِراکه وخت نَزدِیک اَسْتَه.

شُرُوعِ پِیشگویی

۴ از طَرَفِ یُوخْتَا، بَلَدَه هَفْت جَماعتِ اِیماندارا که دَ وِلاِیتِ اَسِیَا^a اَسْتَه: فِیض و سَلامَتِی از طَرَفِ اَمْرُو که اَسْتَه، بُوَد و مِیبه نَصِیب شُمو شُنه و از طَرَفِ هَفْت رُوح که دَ پِیش رُوی تَخْتِ شِی اَسْتَه، ۵ و از طَرَفِ عِیْسَى مَسِیْحِ که شَاهِدِ رَاسْتگُوی اَسْتَه و اَوَّلین کِسی که از مِینکلِ مُردَه ها زِنده شُدَه و حُکمرانِ پادشایونِ زَمی یَه.

اَمُو که مو رِه مُحَبَّتِ مُونَه و مو رِه از گُناهای مو قَد خُونِ خُو آزاد کَد ۶ و مو رِه دَ پادشاهی رَسَنَد تا دَ عِنوانِ پِیشوا بَلَدَه خُدا یَعْنِی اَتَه شِی خِدْمَت کُنِی؛ جَلال و قُدْرَت تا اَبَدُالاباد اَزُو باد! اَمِین.

۷ اَوْنَه، اُو قَد اَوْر ها مِیبه

^a ۴:۱ بَلَدَه مَعْلُومات دَ بَارَه اَسِیَا دَ فِهرسْتِ لُغاتِ مُشکِلِ رُجوع کُنِید.

و هر چیم او ره مینگره،
حتی کسای که او ره قد نیزه زده؛

و تمام قوم های روی زمی بخاطرِ ازو ماتم مونه. آری، امی رقم موشه! آمین.
۸ خداوند-خدا مَوَکِبِه: "ما «ألف» و «یا»^a استم، امو که آسته، بود و مییه، امو
قادرِ مُطَلَق." ۹

رویای یوحنا

۹ ما یوحنا، برار شمو استم که د آزار-و-أذیت و د پادشاهی و د صبر-و-حوصله د
وسیله عیسی مسیح قد شمو شریک استم. ما بخاطرِ کلامِ خدا و شاهدی د باره عیسی
مسیح د یگ جزیره د نام پاتموس بودم^{۱۰} که د روزِ مولا^b د زیرِ تاثیرِ روح قرار گرفتیم و
از پشت خویگ آوازِ بلند رقم آوازِ شیپور شنیدم^{۱۱} که گفت: "چیزی ره که مینگری
د یگ کتاب نوشته کو و د هفت جماعتِ ایماندارا زبی کو، یعنی د افسس، اسمیرنا،
پرگاموس، تیاتیرا، ساردس، فیلا دلفیه و لائودیکیه." ۱۲

۱۲ اوخته روی خور ره دور ددم تا صاحبِ امزو آواز ره که قد از مه توره موگفت بنگرم؛
و غیتیکه روی خور ره دور ددم هفت چراغدانِ طلابی ره دیدم^{۱۳} و د مینکلِ چراغدانا
یگو کس رقم «باچه انسان» آلی بود که چپنِ دراز پوشیدد و شالِ زرین د بله سینه شی
بود. ۱۴ سر و موی شی رقم پاشم آلی سفید بود، سفید مثلِ برف؛ و چیمای شی رقم
النگه آتش، ۱۵ پای های شی رقم برنج جلا ددگی که د کوره آتش جلا دده شده بشه و
آواز شی رقم غرشِ آوهای کلو. ۱۶ او د دستِ راست خور هفت ستاره دشت و از دان
شی شمشیرِ تیز دو دم بر موشد و چهره شی رقم آفتو آلی بود که روشنی بقوت میدد.

^a ۱:۸ یعنی اول و آخر. ^b ۱:۱۰ «روزِ مولا» یعنی «روزِ یگ شمه»، چون عیسی مسیح د روزِ یگ
شمه از مرده ها دوباره زنده شد. ^c ۱:۱۱ امی شارا که نام هر کدم شی گرفته شد د ترکیه امروزی
موقعیت دره.

۱۷ وختیکه او ره دِیدم رقمِ مُرده آلی دَ پیشِ پایِ های شی اُفتدُم، لیکن اُو دِستِ راست خُو ره دَ بِلِه مه ایشته گُفت: ”ترسِ نَخور، ما اَوّل و آخِر اَسْتَم ۱۸ و اُمُو که زنده یِه. ما مُرده بُوْدُم، و لِه توخِ کُو، آلی تا اَبْدالاباد زنده اَسْتَم و کِلی های مَرگ و عالمِ مُرده ها دَ پیشِ از مه یِه. ۱۹ پس چِیزای ره که دِیدی و چِیزای ره که اَسْتِه و چِیزای ره که بعد ازی واقعِ موشه نِوشته کُو. ۲۰ رازِ امزُو هفت سِتاره که دَ دِستِ راست مه دِیدی و رازِ امزُو هفت چِراغدانِ طِلّایی اِینی اَسْتِه: اُمُو هفت سِتاره مِلایکه های هفت جماعتِ ایماندار اَسْتِه و اُمُو هفت چِراغدانِ اُمُو هفت جماعتِ ایماندار.

بَلدِه جماعتِ ایماندارای شارِ اِفْسُس

۱ بَلدِه مِلایکه جماعتِ ایماندارای اِفْسُس نِوشته کُو:

۲ اُمُو کسی که هفت سِتاره دَ دِستِ راست خُو دَرِه و دَ مینکلِ هفت چِراغدانِ طِلّایی قَدَم مِیزَنِه اِینی تورا ره مُوگیه: ۲ 'ما از اعمالِ تُو، از زحمت و صبر-و-خَوِصِلِه تُو باخبر اَسْتَم. ما مِیدَنَم که تُو مَرْدُمایِ شَرِیر ره تَحْمَلِ نَمِیْتَنی؛ تُو اُمُو کسای ره که خود ره رَسُوْلِ مُوگیه، و لِه نِیْسْتِه اَز مایش کدی و پِی بُردی که اونا دروغگوی اَسْتِه. ۳ تُو صَبر-و-خَوِصِلِه کدی و بخاطرِ نامِ ازمه سختی ها ره تَحْمَلِ کدی و مَنده-و-دِلْسرد نَشْدی.

۴ لیکن اَمی یگِ شِکایتِ ره دَ ضِدِ تُو دَرْم: تُو عِشَق-و-علاقه اَوّلی خُو ره ایلِه کدِه. ۵ پس دَ یادِ خُو بَیْرُو که از کُجا اُفتدِه! توبه کُو و اُمُو اعمالِ ره انجامِ بَدی که دَ اَوّل انجامِ مِیددی. اگه توبه نَکَنی، ما دَ پیشِ تُو مِیْم و چِراغدانِ تُو ره از جای شی باله مُوْنَم. ۶ لیکن اَمی یگِ خُوْبی ره دَری که از کارای نِیکولاتیان بَد مُوْبری، اُمُو رقمِ که ما ام بَد مُوْبرَم. ۷ هر کسی که گوشِ شِنِوا دَرِه، گوشِ بَگیره که روحِ بَلدِه جماعتِ های ایماندارا چِیزخیلِ مُوگیه. هر کسی

که پیروز شنه، ما بلده ازو حق میدیم که از درخت حیات که د باغ بهشت خدا
آسته، بخوره.

بلده جماعت ایماندارای شارِ اسمیرنا

^۸ بلده ملایکه جماعت ایماندارای اسمیرنا^۸ نوشته کو:

امو کسی که اول و آخر آسته، امو که مرد و دوباره زنده شد، اینی تورا ره
مُگیه: ^۹ 'ما از مصیبت و غریبی تو خبر دَرُم، باوجود که دولت مند آستی! ما از
بدگویی امزو کسا خبر دَرُم که خود ره یهودی مُگیه، ولے یهودی نیسه، بلکه
جماعت شیطو آسته. ^{۱۰} از رنج-و-عذابی که د بله تو آمدنی آسته، ترس نخور.
باخبر بش که ایلیس بعضی از شمو ره د بندی خانه میندزه تا آزمایش شنید و
بلده ده روز شمو رنج-و-عذاب مینگرید. لیکن تا دم مرگ وفادار بش و ما تاج
حیات ره دز تو میدیم. ^{۱۱} 'هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح
بلده جماعت های ایماندارا چیز خیل مُگیه. هر کسی که پیروز شنه، از مرگ
دوم هیچ ضرر نمینگره.

بلده جماعت ایماندارای شارِ پرگاموس

^{۱۲} بلده ملایکه جماعت ایماندارای پرگاموس نوشته کو:

امو کسی که شمشیر تیز دُو دم دره، اینی تورا ره مُگیه: ^{۱۳} 'ما میدنم که
تو د کجا زندگی مونی، د جای که تخت شیطو آسته. ولے باوجود ازی ام تو
د نام از مه قایم-و-استوار مندے و ایمانی ره که دز مه دری انکار نکدے، حتی
د امزو روزای که آنتیپاس شاهد وفادار مه د مینکل شمو، د جایی که شیطو
بود-و-باش دره کشته شد.

^۸ ۲:۸ اسمیرنا فعلاً د ترکیه آسته د نام شارِ ازمیر.

۱۴ مگم چند چیز دَ ضِدِ تُو دَرُم: تُو دَ اُونجی کسای ره دَری که از تعلیمِ بِلعام نبی پیروی مونه، از تعلیمِ کسی که بالاق پادشاه ره یاد دَد که دَ دَمِ رُوی بَنی اسرائیل سنگِ لَخَشَنَدُک بیله تا اونا از خوراک های که بَلَدِه بُت ها قُربانی شُدِه بُخوره و دَ زِناکاری گِرِفْتار شُنه. † ۱۵ امی رقم تُو بعضی کسای ره ام دَری که از تعلیمِ نیکولائیان پیروی مونه. ۱۶ پس توبه کُو! اگه نَه، دَ زُودی دَ پیش تُو مییم و قد شمشیرِ دان خُو دَ خِلَافِ ازوا جنگ مُونم. † ۱۷ هر کسی که گوشِ شِنوا دَره، گوش بَگیره که روح بَلَدِه جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه: هر کسی که پیروز شُنه، ما از «مَنْ» † تاشه شُدِه بَلَدِه شی میدیم و ام یگ سنگِ سفید بَلَدِه اَزُو میدیم که دَ رُوی امزُو سنگِ یگ نام نُو نُوشته یه که هیچ کس اُو ره نَمُوفامه بَغیر از کسی که اُو ره دَ دِست میره.

بَلَدِه جماعتِ ایماندارای شارِ تیاتیرا

۱۸ بَلَدِه مَلایکه جماعتِ ایماندارای تیاتیرا نوشته کُو:
 باچه خُدا که چیمای شی رقمِ اَلَنگِه اَتش اَلّی و پایای شی رقمِ بَرنج جَلا دَدگی آسته اینی توره ها ره مَوگیه: † ۱۹ ما از اعمال تُو، از مَحَبَت، ایمان، خِدمت و صبر-و-حَوصِلِه تُو خبر دَرُم و میدئم که کارای آخِر تُو از اوّل کده خُوبتر آسته.
 ۲۰ لیکن امی یگ شکایت ره دَ ضِدِ تُو دَرُم: تُو اَمُو خاتو ره که ایزابل نام دَره سر ایله ایشته، اَمُو ره که خود ره پیغمبر مَوگیه و قد تعلیم خُو خِدمتگاری مَره گمراه مونه، تا زِناکاری کُنه و از خوراک های که بَلَدِه بُت ها قُربانی شُدِه، بُخوره. † ۲۱ ما بَلَدِه شی وخت دَدُم که از زِناکاری خُو توبه کُنه، لیکن اُو نَمیخایه که توبه کُنه. † ۲۲ اینه، ما اُو ره مِیَزَنُم که دَ جاگه بُفته و کسای ره که قد اَزُو زِنا مونه دَ رَنج-و-مُصِیبتِ سخت گِرِفْتار مُونم، سِوای که اونا از کارای خُو توبه

† ۱۴: ۲۰ عددها ۱۶: ۳۱ † ۱۷: ۲ خُروج ۱۶.

کنه؛^{۲۳} و ما پیرِوای^a ازو ره میزَنُم که بُمَره. اوخته تمامِ جماعتِ های ایماندارا میدنه که ما امو اَسْتُم که دلِ ها و فِکرا ره کُنَج-و-کاو مُونُم و هر کدُم شُمُو ره دَ مُطابِقِ اعمالِ شُمُو اَجرا یا جِزا میدیم.

^{۲۴} لیکن بلده باقی شُمُو که دَ تیاتیرا اَسْتید، شُمُو کسای که ای تعلیم ره قَبُول نکدید و چیزی ره که «رازِ غَوَجِ شَیطو» گفته موشه یاد نَگرفتید، دز شُمُو مَوگُم که ما کدُم بارِ دیگه ره دَ بِلَه شُمُو نَمیلُم،^{۲۵} فقط دَ چیزی که دَرید محکم بشید، تا وختیکه ما بییم.^{۲۶} کسی که پیروز شُنه و کارای مَره تا اَخرِ دَ جای بیره، او ره دَ بِلَه مِلَّتِ ها قُدْرَت-و-اِختیار میدیم؛^{۲۷} او قد سوئِه آینی دَ بِلَه ازوا حُکمرانی مونه و اونا ره رَقَمِ کوزه گلی میده میده مَوگنه، امو رَقَمِ که ما قُدْرَت-و-اِختیار ره از آتِه آسمانی یافتُم.^{۲۸} امچنان بلده ازو ستاره صُبِح^b ره موبخشم.^{۲۹} هر کسی که گوشِ شِنَوا دره، گوشِ بَگیره که روح بلده جماعتِ های ایماندارا چیزخیل مَوگیه.

بلده جماعتِ ایماندارای ساردِس

^۱ بلده ملایکِه جماعتِ ایماندارای ساردِس نوشته کُو:

۳
امو کسی که هفت روح خُدا و هفت ستاره دره اینی توره ها ره مَوگیه؛^۱ ما از کارای تُو باخبر اَسْتُم؛ تُو نام بُر کدے که زنده اَسْتی، ولے مُرده یی.^۲ بیدار شو و چیزای ره که باقی منده و نزدیک دَ مُردو یه، قُوْتِ بدی، چراکه ما اعمالِ تُو ره دَ حُضُورِ خُدا کامل نیافتُم.^۳ پس چیزی ره که حاصلِ کدی و شِنیدی دَ یاد حُو بَیرو و او ره دَ جای اُورده توبه کُو. لیکن اگه بیدار نَشنی، ما رَقَمِ دز اَلّی دَ بِلَه تُو مییم و تُو نَمُوفامی که دَ کدُم زمان دَ بِلَه تُو مییم.^۴ لیکن هنوز چند نفر

^a ۲:۲۳ دَ جای «پیرِوای ازو» دَ زیون یونانی «اولادای ازو» نوشته یه. ^b ۲:۲۸ «ستاره صُبِح» یعنی

سیاره زهره، امکان دره که یگ تشبیه بلده نُورِ عیسی مسیح بشه.

دَ سارِيسِ دَرِي كِه دامون خُو ره ناپاك نَكده و اونا دَ كالايِ سفيدِ قد ازمه قَدَمِ مِيژَنه، چراكه لايقِ شِي ره دَره. ^۵ هر كسي كه پيروزِ شُنه رقمِ ازوا كالايِ سفيدِ دَ جانِ شِي دده موشه و نامِ اَزو ره هرگز از كِتَابِ حَيَاتِ كَلِ نَمُونَم، بلكِه نامِ اَزو ره دَ حُصُورِ آتِه خُو و ملايِكه هاي شِي اِقْرارِ موكُنَم. ^۶ هر كسي كه گوشِ شِنِوا دَره، گوشِ بَگيره كه روحِ بَلدِه جماعتِ هاي ايماندارا چيزخيلِ موكِيه.

بَلدِه جماعتِ ايماندارايِ شارِ فيلادلفيه

^۷ بَلدِه ملايِكه جماعتِ ايماندارايِ فيلادلفيه نويشته كو:

اُمُو كسي كه مَقْدَس و حقِ اَسْتِه، اُمُو كسي كه كِلِي داوودِ ره دَره، اُمُو كه واز مونه و هيچ كس بسته كده نَمِيْتَنه، اُمُو كه بسته مونه و هيچ كس واز كده نَمِيْتَنه، اينی توره ها ره موكِيه: ^۸ ما از اعمالِ تُو باخبرِ اَسْتَم. اينه، ما يگِ درِكِه واز ره دَ پيشِ رُويِ تُو ايشْتيم كه هيچ كس اُو ره بسته كده نَمِيْتَنه؛ ما مِيدَنَم كه قُوتِ تُو كمِ اَسْتِه، و لِه تُو كلامِ مَرِه نِگاهِ كدي و نامِ مَرِه اِنكارِ نَكدي. ^۹ اينه، اُمُو كسايِ كه از جماعتِ شَيْطُو اَسْتِه و خودِ ره يهُوديِ موكِيه و لِه نَبِيه و دروغِ موكِيه، ما اونا ره وادارِ مُونَم كه بيبه و دَ پيشِ پايايِ تُو بَفْتِه و بَدَنه كه ما تُو ره دوستِ دَرَم. ^{۱۰} ازي كه تُو كلامِ مَرِه قدِ صَبْر-و-حَوصِلَه^{۱۱} نِگاهِ كدي، ما ام تُو ره از ساعتِ آزمايشِ نِگاهِ مُونَم كه دَ بَلِه تمامِ دُنيا اَمَدَنِي اَسْتِه تا تمامِ كسايِ كه دَ رُويِ زميِ زندگيِ مونه آزمايشِ شُنه. ^{۱۱} ما دَ زُوديِ مِييم؛ پس دَ چيزي كه دَرِي محكمِ بَش، تا هيچ كس تاجِ تُو ره گِرِفْتِه نَتَنه. ^{۱۲} هر كسي كه پيروزِ شُنه، اُو ره دَ خانِه خُدایِ خُو يگِ سَتُونِ جورِ مُونَم و اُو هرگز ازونجی بَرُو نَموره. ما دَ بَلِه اَزو نامِ خُدایِ خُو ره نويشته مُونَم و نامِ شارِ خُدایِ خُو ره يعنی

^a ۳:۱۰ دَ جای «كلامِ مَرِه قدِ صَبْر-و-حَوصِلَه نِگاهِ كدي» دَ زيونِ يوناني «كلامِ صَبْر-و-حَوصِلَه مَرِه نِگاهِ

كدي» نويشته يه.

نام او رُشَلِیمِ نَوِ ره که از عالمِ باله از طرفِ خُدای مه میبیه و امچنان نامِ نو خود ره. ^{۱۳} هر کسی که گوشِ شِنَوَا دَره، گوشِ بَگیره که روحِ بَلدِه جماعتِ های ایماندارا چیز خیلِ مَوگِیَه.

بَلدِه جماعتِ ایماندارای شارِ لا تودیکیه

^{۱۴} بَلدِه ملایکه جماعتِ ایماندارای لا تودیکیه نوشته کُو:

اُمُو که «آمین» گُفته موشه، اُمُو شاهِدِ صَادِقِ و راستگوی که سر مَنشِه خِلَقَتِ خُدا آسته، اینی توره ها ره مَوگِیَه: ^{۱۵} ما از اعمالِ تُو خبرِ دَرُم؛ تُو نه سَرِدِ آستی و نه گرم. کشکِه یا گرم موبودی یا سَرِدِ. ^{۱۶} پس، بخاطری که تُو دِلَمَلِ آستی، یعنی نه گرم و نه سَرِدِ، تُو ره از دانِ خُو تَفِ مَوْنُم. ^{۱۷} چُونِ تُو مَوگِی: “ما دَوْلَتَمَنَدِ آسْتُم و مال-و-دَوْلَتِ جَمِ کَدِیمِ و دِ هِیچِ چیزِ مُحْتَاجِ نِیْسْتُم.” مگم تُو خبرِ نَدَری که بیچاره، مُسکِینِ، غَرِیبِ، کور و لُجِ آستی. ^{۱۸} ما تُو ره نَصِیْحَتِ مَوْنُم که طِلّایِ دِ آتَشِ خَالِصِ شُدِه ره از مه بَخَرِ تا دَوْلَتَمَنَدِ شُنی؛ و کالایِ سفیدِ ره بَخَرِ تا بپوشی و شرمندگی لُچی خُو ره بپوشنی، و مَلَمِ ره بَخَرِ تا دِ چیمایِ خُو ملیده بینا شُنی. ^{۱۹} کسایِ ره که ما دوستِ دَرُم، اونا ره سرزَنشِ و اِصْلَاحِ مَوْنُم؛ پس سِرِ غَیْرَتِ شو و توبه کُو. ^{۲۰} اینه، ما دِ دَانِ درگه ایسته شُدِه تَخِ تَخِ مَوْنُم؛ اگه کس آوازِ مَرِه بَشَنَوِه و درگه ره واز کُنِه، ما دِ پِیشِ اَزُو داخِلِ مَوْرُمِ و قَدِ اَزُو نانِ مَوخوْرُمِ و اُو امِ قَدِ اَزْمِه نانِ مَوخوره.

^{۲۱} هر کسی که پیروز شُنه، ما ایِ حقِ ره دَزُو میدیم که قَدِ اَزْمِه قَتی دِ بِلِه تَخْتِ مه بَشِینِه، اُمُو رَقَمِ که ما پیروز شُدُم و قَدِ آتِه خُو قَتی دِ بِلِه تَخْتِ اَزُو شِشْتُم. ^{۲۲} هر کسی که گوشِ شِنَوَا دَره، گوشِ بَگیره که روحِ بَلدِه جماعتِ های ایماندارا چیز خیلِ مَوگِیَه.

تختی که دَ عالمِ باله یه

۴

۱ بعد ازو چیزا ما توخ کدُم و دیدُم که یگ درگه دَ عالمِ باله واز آسته و امو آواز ره که دَ اوّل شنیده بُوَدُم که رقمِ آوازِ شیپور قد ازمه گپ میزد، بسم گُفت: ”دَ اینجی باله بیه و ما چیزای ره بلده تُو نشو میدیم که بعد ازی باید واقع شنه. ” ۲ بے بلغه دَ زیرِ تاثیرِ روحِ قرارِ گِرِفْتُم و دیدُم که دَ عالمِ باله یگ تخت آسته و دَ بله امزُو تخت یگو کس ششته. ۳ امو که دَ اونجی ششند رقمِ سنگِ یشم و عقیقِ نُورانی معلوم موشد و دَ گِرداگردِ تخت یگ رنگین کمان بُوَد که رقمِ زَمَرْدِ اَلّی دَ نظر مُوخورد. ۴ دَ گِرداگردِ تخت، بیست و چار تختِ دیگه بُوَد و دَ بله امزُو تخت ها بیست و چار بزرگ ششند که کالای سفید دَ جان خُو دشت و دَ سرِ هر کدُم ازوا تاجِ طَلایی بُوَد. ۵ امزُو تخت آتَشک ها و عُرش ها و گِرُگرداغ ها بَر موشد. دَ پیشِ رُوی تخت هفت چراغِ مَوسوخت که هفت روحِ خُدا آسته. ۶ امچنان دَ پیشِ رُوی تخت یگ چیز رقمِ دریای شیشه معلوم موشد، رقمِ بَلور. دَ مینکلِ تخت و دَ گِرداگردِ تخت چار مَوجودِ زنده بُوَد که پشت و پیشِ ازوا پُر از چیم بُوَد. ۷ مَوجودِ زنده اوّل رقمِ شیر بُوَد، دوّمی شی رقمِ گوسله بُوَد، سِوّمی شی چهره رقمِ انسان دشت و چارمِ شی رقمِ بَرگُجِ پرواز کده بُوَد. ۸ امو چار مَوجودِ زنده هر کدُم شی شش بال دشت و گِرداگردِ و طرفِ داخلِ بال ها پُر از چیم بُوَد. اونا شاو و روز بدونِ دمراسی مُوگُفت:

”قُدوس، قُدوس، قُدوس،

خُداوند-خُدایِ قَادِرِ مُطَلَق

که بُوَد و آسته و مییه.“

۹ هر غَیبتیکه امو مَوجوداتِ زنده امو ره که دَ بله تخت ششند و تا ابد زنده یه، بزرگی-و-جلالِ دده احترام و شکر-و-سپاس مَوکد، ۱۰ امو بیست و چار بزرگ دَ حُضُور

امزُو که دَ تَخْتِ شِشْتُد و تا اَبَدِ زنده بَه موفتد و اُو ره پرستِش مُوکد؛ اونا تاج های خُو
 ره دَ پِيشِ رُوِي تَخْتِ پورته کده مُوگفت:
 ۱۱ «اَي خُداوند-خُدای^a مو، تُو لایق شی ره دَری
 که جلال و حُرْمَت و قُدْرَت پِیدا کُنِی،
 چُون تُو تمام چیزا ره خَلق کدی
 و دَ خاست-و-اِراده ازتُو اونا دَ وُجود اَمده و آسته.»

طومار و باره

۱ اوخته دَ دِستِ راستِ امزُو که دَ بِلَه تَخْتِ شِشْتُد، یگ طومار ره دِیدم که دَ
 پُشت و رُوِي خو نوشته دَشت و قد هفت مُهر، مُهر-و-لاک شُدُد. ۲ و یگ ملایکه
 قُدْرَتْمند ره دِیدم که قد آوازِ بلند اعلان مُوکد که، «کِی لایق شی ره دَره که مُهرای
 طومار ره کنده اُو ره واز کنه؟» ۳ و لِه هیچ کس دَ آسمو و یا دَ رُوِي زمی یا دَ زِیرِ زمی
 نَتِست که اُمُو طومار ره واز کنه و مِنه شی ره بَنگره. ۴ و ما زار زار چخرا مُوکدم،
 چُون هیچ کس پِیدا نَشُد که لایقِ واز کدونِ امزُو طومار موبود و مِنه شی ره مِیدید.
 ۵ اوخته یکی امزُو بزرگا دَز مه گُفت: «چخرا نکو! اونه، شیرِ طایفه یهودا که از رِیشه
 داوود آسته، پیروز شُدِه تا هفت مُهرِ طومار ره بکنه و اُو ره واز کنه.»
 ۶ بعد ازُو دِیدم که دَ بَینِ تَخْتِ و چار مَوْجودِ زنده و دَ مینکلِ بزرگا یگ باره ایسته
 بُود که رقمِ باره حلال شُدِه بُود. ۷ اُو هفت شاخ و هفت چیم دَشت که هفت روح خُدا
 آسته و دَ تمامِ زمی رِبی شُدِه. ۸ اُو اَمَد و طومار ره از دِستِ راستِ امزُو که دَ بِلَه تَخْتِ
 شِشْتُد، گِرِفت. ۹ وختیکه طومار ره گِرِفت، اُمُو چار مَوْجودِ زنده و اُمُو بیست و چار

^a ۴:۱۱ دَ بعضی نُسخه ها «اَي خُداوند و خُدای مو» نوشته یه و دَ بعضی نُسخه های دیگه «اَي
 خُداوند.» ^b ۵:۶ کَلِمه «باره» دَ کِتابِ مَکاشفه بَلدِه عیسیٰ مَسیحِ اِستفاده شُدِه، و مقصدِ «باره حلال
 شُدِه» اِی آسته که عیسیٰ مَسیحِ بَلدِه گُناهِ مَرْدَمِ دُنیا دَ صَلیبِ قُربانی شُدِه.

بزرگ، دَ پیشِ باره رُوی دَ خاک اُفتد. هر کدَم ازوا یِگ بَریط^a دَشت و جامک های
طَلائی پُر از بَخورِ خوشبوی که دُعا های مُقدَّسین آسته. ^۹ اونا یِگ سرُودِ نو میخاند:

”تو لایق شی ره دَری که طومار ره بَگیری

و مَهرای شی ره واز کنی،

چراکه تو حلال شدی

و قد خُونِ حُوِ مردُم ره از هر طایفه و زبو و قَوم و مِلَّتِ بلده خُدا خریدی

^{۱۰} و ازوا بلده خُدای مو پادشایو و پیشوایو جور کدی

و اونا دَ بِلِه زمی پادشاهی مونه.”

^{۱۱} بعد ازو ما توخ کدَم و آوازِ ملایکه های کلو ره شِنیدُم که گِرداگِردِ تخت و

مَوْجُوداتِ زنده و بزرگا ره گِرفتد و تعدادِ ازوا لک ها و هزاران هزار بُود. ^{۱۲} اونا قد

آوازِ بلند مَوگُفت:

”باره که حلال شد لایق شی ره دَره

که قُدرت و دَولت، حِکمت و قَوت،

حُرمت و جلال دَشته بَشه و سِتایش شنه.”

^{۱۳} اوخته شِنیدُم که تمامِ مخلوقاتِی که دَ آسمو، دَ رُوی زمی، دَ زِبِرِ زمی و دَ دریا

آسته و چیزای که دَ مَنِه ازوا و جُود دَره، مَوگُفت:

”سِتایش و حُرمت، جلال و قُدرت

امزو بَشه که دَ بِلِه تختِ شِشته و از باره تا اَبَدُالاباد!”

^{۱۴} و امو چار مَوْجُودِ زنده گُفت: ”آمین!” و امو بزرگا رُوی دَ خاک اُفتده او ره

سَجده کد.

^a ۵:۸ «بَریط» یِگ اِلِه موسیقی آسته که رقمِ دَمبوره اَلی تار دَره.

کندون مهر ها

۶

۱ اوخته دیدم که باره یکی امزو هفت مهر ره واز مونه و شنیدم که یکی امزو چار موجود زنده قد آواز رقم گرگردراغ آلی موهیه: ”بیه!“^۲ و دیدم که اونه، یگ آس سفید مییه و کسی که د بِلِه شی سوار بود، یگ کمون دشت. بلده ازو یگ تاج دده شد و او پیروزمندانه پیش رفت تا پیروز شه.

۳ وختیکه او مهر دوّم ره واز کد، شنیدم که موجود زنده دوّم موهیه: ”بیه!“^۴ اوخته یگ آس دیگه که رنگ آتشی دشت برُو آمد و بلده کسی که د بِلِه شی سوار بود، قدرت دده شد تا صلح ره از زمی باله کنه تا که مردم یگدیگه خو ره بکُشه. بلده ازو یگ شمشیر کته ام دده شد.

۵ غیتیکه او مهر سوّم ره واز کد، شنیدم که موجود زنده سوّم موهیه: ”بیه!“ و دیدم که اونه، یگ آس سیاه مییه و کسی که د بِلِه شی سوار بود، د دست خو یگ ترازو دشت. ۶ و از مینکل امزو چار موجود زنده، یگ آواز ره شنیدم که موگفت: ”یگ منک گندم مُزد یگ روز کار^۷ و سه منک جو مُزد یگ روز کار و د روغو و شراب ضرر نرسن.“

۷ وختیکه او مهر چارم ره واز کد، آواز موجود زنده چارم ره شنیدم که موهیه: ”بیه!“^۸ و دیدم که اونه، یگ آس کبود مییه و کسی که د بِلِه شی سوار بود «مرگ» نام دشت و عالم مُرده ها از پُشت ازو میمد. بلده ازوا قدرت دده شد تا مردم یگ چارم زمی ره د وسیله شمشیر، قحطی، مَرَضِ وُبا و جانورای درنده روی زمی بکُشه.

۹ وختیکه او مهر پنجم ره واز کد، د زیر قربانگاه جان های کسای ره دیدم که بخاطر کلام خُدا و بخاطر محکم بودو د شاهدی که قبول کدد، کشته شدد. ۱۰ اونا قد آواز بلند چیغ زده موگفت: ”ای خُداوند قادرِ مُطلق، قُدوس و برحق، تا کی قضاوت نمونی

^۶ ۶:۶ د جای «مزد یگ روز» د زیون یونانی «یگ دینار» نوشته یه.

و انتقامِ خونِ مو ره از باشنده های زوی زمی نمیگیری؟^{۱۱} اوخته بلده هر کدم ازوا یگ کالای سفید دده شد و دزوا گفته شد که کم دیگه ام آرام کنه تا تعدادِ همکارا و برارونِ ازوا که رقمِ ازوا کشته موشه، پوره شنه.

^{۱۲} و دیدم که او مهرِ ششم ره واز کد و یگ زلزله قوی رخ دد و آفتو رقمِ پلاسِ درشت^{۱۳} سیاه شد و ماه کاملاً رقمِ خونِ آلی سرخ شد^{۱۳} و ستاره های آسمو د زمی ریخت، رقمی که درختِ انجیر از بادِ شدید شور موخوره و میوه های نارسیده خو ره میریزنه.^{۱۴} آسمو رقمِ یگ طومارِ پیچنده شده جم شد و هر کوه و جزیره از جای خو برده شد.^{۱۵} اوخته پادشایونِ زمی، آدمای نامتو، قومندانا، دولتَمندا و قدرتمندا و هر غلام و هر نفرِ آزاد خود ره د غار ها و د بین قاده های کوه ها تاشه کده^{۱۶} د کوه ها و قاده ها گفت: ”د بله مو بُفتید و مو ره از چهره امزو که د بله تخت ششته و از غصبِ باره تاشه کنید،^{۱۷} چراکه روزِ بزرگِ غصبِ ازوا رسیده و کی میتنه که د برابر شی ایسته شنه؟“

یگ صد و چل و چار هزار

✓ ^۱ بعد ازو دیدم که چار ملایکه د چار گوشه زمی ایسته یه، دمِ زوی چار بادِ زمی ره میگیره تا باد د بله زمی و د بله دریا و د بله هیچ درخت پُف نَکنه.^۲ اوخته یگ ملایکه دیگه ره دیدم که از جای آفتو بر شدو باله مییه و مهرِ خدای زنده ره قد خو دَره. او د امزو چار ملایکه که دزوا قدرت دده شدد تا د زمی و دریا ضررِ پرسنه، قد آوازِ بلند گفت: ^۳ ”تا زمانی که مو د پیشانه خدمتگرای خدای خو مهر نَزده، د زمی و د دریا و د درختا ضررِ نرسینید.“^۴ اوخته تعدادِ کسای ره که مهر شدد شینیدم: از تمامِ طایفه های بنی اسرائیل یگ صد و چل و چار هزار نفر مهر شد: ^۵ از طایفه یهودا دوازده هزار نفر مهر شد.

^a ۶:۱۲ د جای «درشت» د زبونِ یونانی «از موی بافته شده» نوشته یه.

- از طایفه رثوبین دوازده هزار نفر مُهر شد .
 از طایفه جاد دوازده هزار نفر مُهر شد .
 ۶ از طایفه آشیر دوازده هزار نفر مُهر شد .
 از طایفه نَفْتالی دوازده هزار نفر مُهر شد .
 از طایفه مَسّی دوازده هزار نفر مُهر شد .
 ۷ از طایفه شَمعون دوازده هزار نفر مُهر شد .
 از طایفه لای دوازده هزار نفر مُهر شد .
 از طایفه یَساکار دوازده هزار نفر مُهر شد .
 ۸ از طایفه زَبُولون دوازده هزار نفر مُهر شد .
 از طایفه یوسف دوازده هزار نفر مُهر شد
 و از طایفه بنیامین دوازده هزار نفر مُهر شد .

گروه کته قد کالاهای سفید

۹ بعد ازی دیدم که اونه، یگ گروه کته که هیچ کس اونا ره حساب کده نَمیتنست، از هر مِلّت و طایفه و قوم و زبو دَ پیش روی تَخْت و دَ حُضُورِ باره ایسته شُدَد؛ دَ جان ازوا کالای سفید و دَ دستای ازوا شاخچه های دِرخت خُرما بُود ۱۰ و اونا دَ آواز بلند چیغ زده موگفت:

”نجات دَ خُدای مو تعلق دَره

که دَ بِلَه تَخْت میشیننه و دَ باره.“

۱۱ تمام ملایکه ها دَ گرداگردِ تَخْت و دَ گرداگردِ بزرگا و چار مَوْجُودِ زنده ایسته بُود و اونا دَ پیشِ تَخْتِ روی دَ خاک اُفتَد و خُدا ره سَجده کده ۱۲ گُفت:

”آمین!

ستایش و جلال،

حکمت و شکرگزاری،

حُرْمَت و قُوَت و قُدْرَت

از خدای مو باد، تا اَبَدًا اَبَاد. آمین.

۱۳ اوخته یکی امزو بزرگا از مه پُرسان کده گُفت: "امی سفید پوشا کی آسته و از کُجا آمده؟" ۱۴ ما دَز شی گُفتم: "صاحب، خود تُو میدنی!" اوخته او دَز مه گُفت: "امیا کسای آسته که از عذابِ سخت خلاص شده و کالای خُو ره شُشته و دَ خُونِ باره سفید^a کده. ۱۵ امزی خاطر اونا دَ پیشِ رُوی تَخْتِ خُدا آسته و شاو و روز او ره دَ خانِه شی عبادت مونه و امو که دَ بِلِه تَخْتِ شُشته، اونا ره دَ تِی خِیمه خُو جای دده. ۱۶ اونا دیگه هرگز گُشنه و تُشنه نُمُوشه و آفتو اونا ره نَمِیزنه و نه ام کُدم گرمی سخت دَ بِلِه ازوا مییه. ۱۷ چُون باره که دَ مینکلِ تَخْتِ ایسته یِه، چوپون ازوا مُوشه و اونا ره سُون چشمه های آب حیاتِ هِدایتِ مونه و خُدا تمامِ آویدده ها ره از چیمای ازوا پاک مونه."

مُهر هفتم

۱ وختیکه باره مُهرِ هفتم ره واز کد، تقریباً نیم ساعت دَ عالمِ باله خاموشی برقرار شد. ۲ و ما امو هفت ملایکه ره دیدم که دَ حُضُورِ خُدا ایسته یِه و دَزوا هفت شیپور دده شد. ۳ اوخته یگ ملایکه دیگه آمده دَ پیشِ قُربانگاه ایسته شد و او یگ آتشدانِ طَلایی دشت. دَمزو ملایکه بُخورِ خوشبُوی کلو دده شد تا او ره قد دُعاهای تمامِ مَقَدَّسینِ دَ بِلِه قُربانگاهِ طَلایی که دَ پیشِ رُوی تَخْتِ آسته، تقدیم کنه. ۴ و دُودِ بُخورِ خوشبُوی قد دُعاهای مَقَدَّسینِ از دِستِ ملایکه دَ حُضُورِ خُدا باله رفت. ۵ بعد ازو ملایکه آتشدان ره گِرِفته از آتشی قُربانگاه پُر کد و دَ بِلِه زمی پورته کد. اوخته گرگرداغ، آوازها، آتَشکِها و زِلزله پیدَا شد.

^a ۷:۱۴ «دَ خُونِ باره سفید کده» یعنی گناه های خُو ره دَ وسیله خُونِ مسیح پاک کده.

هفت شیپور

۶ پس امو هفت ملایکه که هفت شیپور دشت، آماده شد تا اونا ره د صدا بیره. ۷ اوخته ملایکه اول شیپور ره د صدا آورد و زاله و آتش قد خون قتی تاه آمد و د بله زمی بارید و یگ سیوم زمی و یگ سیوم درختا و تمام علفای سوز ره سوختند. ۸ و ملایکه دوم شیپور ره د صدا آورد و یگو چیز رقم کوه کته که د آتش موسوخت د دریا اندخته شد و یگ سیوم دریا د خون تبدیل شد ۹ و یگ سیوم زنده جانای دریایی مرد و یگ سیوم کشتی ها نابود شد. ۱۰ ملایکه سیوم شیپور ره د صدا آورد و یگ ستاره کته رقم مشعل در دده شده از آسمو تاه آمد و د بله یگ سیوم دریا ها و چشمه های او افتند. ۱۱ نام امزو ستاره افسنتین^{۱۱} بود. یگ سیوم او ها کلو تلخ شد و غدر مردم از خاطر او های تلخ شده مرد. ۱۲ ملایکه چارم شیپور ره د صدا آورد و یگ سیوم آفتو و یگ سیوم ماهتو و یگ سیوم ستاره ها زده شد، د اندازه که یگ سیوم ازوا تریک شد و یگ سیوم روز و یگ سیوم شاو به روشنی مند. ۱۳ و د حالیکه توخ موکدم، شنیدم که یگ برگج د حین پرواز د مینکل آسمو د آواز بلند موهیه: ”وای، وای، وای د حال باشنده های زمی، بخاطر آواز شیپور های امزو سیه ملایکه که اونا د زودی د صدا میره.“

۹ وختی ملایکه پنجم شیپور ره د صدا آورد، ما یگ ستاره ره دیدم که از آسمو د زمی افتد و کلی چاه به آخر بلده ازو دده شد. ۲ او دان چاه به آخر ره واز کد و از چاه یگ دود رقم دود تنور کته بر شد و آفتو و هوا د وسیله دود چاه تریک شد. ۳ و از مینکل دود ملخ ها د بله زمی آمد و بلده ازوا قدرتی دده شد که رقم قدرت دمجکای زمی بود. ۴ بلده ازوا گفته شد که د علفای زمی و گیاه های سوز و درختا ضرر نرسنه، بلکه فقط د امزو مردما ضرر برسنه که مهر خدا ره د پیشانی خو ندره. ۵ بلده ازوا اجازه کشتون مردما دده نشد، بلکه دزوا فقط اجازه دده شد که اونا ره

۱۱: ۸ «افسنتین» یگ گیاه کلو تلخ رقم مستار آسته.

مَدَّتِ پَنجَ ماهِ عذابِ كُنْه و عذابِ ازوا مِثْلِ دَرْد-و-سوزِ نِيشِ دُمَكَجَكِ بُوَد كه يِگِ نِفِرِ رِه نِيشِ مِيزَنِه. ^۶ دَ امزُو رِوزا مَرْدُمِ مَرگِ طَلَبِ مُونِه، لِيَكِنِ پِيِدا نَمِيَتِنَه، دَ اَرزِويِ مَرْدِوِ اَسْتِه، و لِه مَرگِ ازوا دُوْتا مُونِه. ^۷ شَكْلِ امزُو مَلَخِ ها رَقْمِ اَسپِ ها يِ بُوَد كه بَلَدِه جَنگِ اَمادِه شُدِه بَشِه. دَ بَلِه سِرِ ازوا يِگِ چِيِزِ رَقْمِ تاجِ طِلّايِيِ اَلِيِ بُوَد و چِهْرِه ها يِ ازوا رَقْمِ چِهْرِه اِنْسانِ. ^۸ مَويِ ها يِ ازوا رَقْمِ مَويِ خاتُونِوِ اَلِيِ و دَنَدِوِنايِ شِيِ مِثْلِ دَنَدِوِنايِ شِيِرِ اَلِيِ بُوَد. ^۹ اَوْنا زِرِه ها رَقْمِ زِرِه ها يِ اَيْنِيِ دَشْتِ و اَوازِ بَالِ ها يِ ازوا رَقْمِ اَوازِ گاڏِيِ ها يِ جَنگِيِ كَلِوِ بُوَد كه قَدِ اَسپِ ها دَ جَنگِ مَوَدِوِه. ^{۱۰} اَوْنا رَقْمِ دُمَكَجَكِ ها اَلِيِ دُمِ و نِيشِ دَشْتِ و دَ دُمِ ازوا قُدْرَتِ بُوَد كه مَرْدُمِ رِه بَلَدِه پَنجَ ماهِ عذابِ كُنْه. ^{۱۱} اَوْنا دَ بَلِه خُوِ يِگِ پادِشاِه دَشْتِ كه اُو مَلايِكِه چاهِ بِه اَخِرِ بُوَد كه دَ زَبِوِنِ عِبْرانِيِ نَامِ اَزُو «اَبَدُون» اَسْتِه و دَ يُونانِيِ اُو رِه «اَپُولِيُون»^{۱۲} مَوگِه. ^{۱۲} «واي» اَوَّلِ تَبيرِ شُد. اِينِه، دُو «واي» دِيِگِه هِنوزِ مَنَدِه كه بَعْدِ اَزِيِ مِبيِه.

^{۱۳} مَلايِكِه شَشْمِ شِيِپُورِ رِه دَ صَدَا اَوْرَدِ و ما يِگِ اَوازِ رِه اَزِ مِينَكَلِ چارِ شاخِ قُرْبانِگاهِ طِلّايِيِ كه دَ حَضُورِ خُدا اَسْتِه، شِنِيِدم. ^{۱۴} و اَمُو اَوازِ دَ امزُو مَلايِكِه شَشْمِ كه شِيِپُورِ دَشْتِ كُفْت: "اَمُو چارِ مَلايِكِه رِه كه دَ دَرِيايِ كِئِه فَراتِ دَ بِنَدِ اَسْتِه، خِلاصِ كُو." ^{۱۵} پَسِ اَمُو چارِ مَلايِكِه كه بَلَدِه امزِيِ ساعَتِ و رِوزِ و ماِهِ و سالِ اَمادِه نِگاهِ شُدَد، خِلاصِ شُد تا يِگِ سِوَمِ بَشَرِ رِه بُكُشِه. ^{۱۶} تَعْدادِ لَشَكْرِ سَوارِه ازوا دُو صَدِ مِبيِلِيُونِ نِفِرِ بُوَد؛ ما تَعْدادِ ازوا رِه شِنِيِدم. ^{۱۷} اَسپِ ها و سَوارايِ رِه كه ما دَ رِويايِ خُوِ دِيِدم، اَيْنِيِ رَقْمِ مَعْلُومِ مَوْشُد: زِرِه ها يِ ازوا رَنگِ اَتِشِيِ و كَبُودِ و زَرْدِ گِوِگَرْدِيِ دَشْتِ. سِرِ اَسپِ ها رَقْمِ سِرِ شِيِرِ اَلِيِ مَعْلُومِ مَوْشُدِ و اَزِ دَانِ ازوا اَتِشِ، دُوَدِ و گِوِگَرْدِ بُرِ مَوْشُد. ^{۱۸} دَ وَسِيَلِه امزِيِ سِه بَلَا يِعْنِيِ اَتِشِ، دُوَدِ و گِوِگَرْدِ كه اَزِ دَانِ ازوا بُرِ مَوْشُد، يِگِ سِوَمِ بَشَرِ كُشْتِه شُد. ^{۱۹} چُونِ قُدْرَتِ اَسپِ ها دَ دَانِ و دُمِ ازوا بُوَد؛ دُمِ ها يِ ازوا مِثْلِ مارِ ها يِ اَسْتِه كه سِرِ دَرِه و قَدِ ازوا نِيشِ مِيزَنِه. ^{۲۰} باقِيِ بَشَرِ كه دَ وَسِيَلِه امزِيِ بَلَا ها كُشْتِه نَشُد، هِنوزِ

^a ۹:۱۱ معنای «اَبَدُون» و «اَپُولِيُون» دَ زَبِوِنِ يُونانِيِ «نابُوَد كُنْدِه» اَسْتِه.

ام از کارای دِست خُو توبه نکد و پِرسِتشِ کدونِ جِنیات و بُت ها ره ایله نکد، پِرسِتشِ بُت های طِلائی، نُقره‌یی، برنجی، سنگی و چوبی ره که قُدرتِ دیدو و شنیدو و راه رفتو ره نَدشت. ۲۱ امچنان اونا از آدمکشی و جادوگری و زناکاری و دُزی توبه نکد.

ملایکه و طومارِ ریزگ

۱ اوخته یگ ملایکه قُدرتمندِ دیگه ره دیدم که از آسمو تاه مییه. او قد آور پوشنده شُد و د بِله سر شی رنگین کمو بود. چهره ازو رقم آفتو آلی و پایای شی رقم ستون های آتش بود. ۲ او د دِست خُو یگ طومارِ ریزگِک و از شده دشت. او پای راست خُو ره د دریا و پای چپ خُو ره د بِله زمی ایشت ۳ و د آواز بلند رقم غُرشِ شیر چِیغ زِد و غِیتیکه چِیغ زِد، هفت گرگردراغ آواز خُو ره بُر کد. ۴ بعد ازو که هفت گرگردراغ آواز خُو ره بُر کد، ما آماده شُدیم که نوشته کنیم، لیکن یگ آواز از عالم باله شنیدم که موگفت: "چیزای ره که هفت گرگردراغ گُفت مَهر کو و اونا ره نوشته نکو." ۵ اوخته امو ملایکه ره دیدم که د بِله دریا و زمی ایسته بود. او دِستِ راست خُو ره سونِ آسمو باله کد ۶ و د نامِ امزو که تا ابدالاباد زنده یه و آسمو ره قد تمام چیزای که د مِنه شی آسته و زمی ره قد تمام چیزای که د مِنه شی آسته خَلق کده، قَسَم خورد و گُفت: "دیگه طال نَمُوخوره، ۷ بلکه د امزو روزای که ملایکه هفتم شیبور ره د صدا میره، رازِ خُدا تکمیل موشه، امو رقم که د خدمتگاری خُو یعنی د پیغمبرا خبر دده بود."

۸ اوخته امو آوازی ره که از عالمِ باله شنیده بُودم، بسم قد مه گپ زده گُفت: "بورو، طومارِ واز شُده ره از دِستِ ملایکه که د بِله دریا و زمی ایسته یه، بگیر." ۹ و ما د پیشِ ملایکه رفتیم و دَزُو گُفتم که طومارِ ریزگِک ره دَز مه بدیه. او دَز مه گُفت: "ای ره بگیر و بُخور. ای مِنه کوره تُو ره تلخ مونه، لیکن د دان تُو رقمِ عسل وری شیرین مزه میدیه." ۱۰ پس طومارِ ریزگِک ره از دِستِ ملایکه گِرِفته خوردیم. او د دان مه رقم

عسل وری شیرین بود، مگم وختیکه او ره قورت کدم، مینه کوره مه تلخ شد. ^{۱۱} اوخته دز مه گفت: "تو باید بسم د باره قوم ها، ملت ها، زبونا و پادشایون کلو پیشگوی کنی."

دُو شاهدِ خُدا

۱ بعد ازو بلده مه یگ نی دده شد که رقم چیو اندازه گیری بود و دز مه گفته شد: "باله شو و خانه خدا و قربانگاه ره اندازه بگیر و تعداد کسای ره که د اونجی عبادت مونه حساب کو. ^۲ لیکن حولی برون خانه خدا ره ابله بدی و او ره اندازه نگیر، چراکه او بلده ملت ها دده شده و اونا بلده چل و دو ماه شار مقدس ره پایمال مونه. ^۳ و ما د دو شاهد خو که کالای پلاسی پوشیده، قدرت-و-اختیار میدیم که مدت یگ هزار و دوصد و شصت روز نبوت کنه." ^۴ امیا دو درخت زیتون و دو چراغان آسته که د حضور خداوند عالم ایسته موشه. ^۵ اگه کدم کس بخایه که دزوا ضرر برسنه، آتش از دان ازوا بر موشه و دشمنای ازوا ره قورت مونه؛ و هر کسی که قصد کنه دزوا ضرر برسنه باید امی رقم کشته شنه. ^۶ امیا قدرت-و-اختیار دره که آسمو ره بند کنه تا د دورون روزای که نبوت مونه بارش نباره. امچنان امیا د بله او ره قدرت-و-اختیار دره که اونا ره د خون تبدیل کنه و هر غیتیکه بخایه، زمی ره د هر رقم بلا گرفتار کنه.

۷ و زمانی که اونا شاهدی ددون خو ره خلاص کنه، «جانور وحشی» که از چاه بے آخر بر موشه قد ازوا جنگ مونه و د بله ازوا پیروز موشه و اونا ره موشه. ^۸ جسد های ازوا د سرک عمومی شار کنه پورته موشه که بطور کنایه «سدوم» و «مصر» گفته شده، ^۹ د امزو جای که مولای ازوا ام د صلیب میخکوب شد. ^۹ مدت سه و نیم روز

^a ۱۱:۸ یعنی شار کنه که شاید اورشلیم بشه، رقم شار فاسد سدوم تباه موشه و رقم مملکت سرکش مصر د بله شی بلا ها میبه.

مردما از هر قوم و طایفه و زبُو و مِلّت جَسَدای ازوا ره توخ مُونه و اِجازه نَمیدیه که اونا دَ قِبر ایشته شُنه. ^{۱۰} باشنده های رُوی زمی بخاطرِ ازوا خوشی مُونه و جشن گِرِفته دَ یگدیگِه خُو تُحفه رُبی مُونه، چراکه امی دُو پیغمبر باشنده های رُوی زمی ره دَ عذاب کدُد. ^{۱۱} لیکن بعد از سه و نیم روز، روح حیات از جانبِ خُدا دَ جَسَد های ازوا در آمد و اونا سر پایای خُو ایسته شُد و کسای که اونا ره دید، سخت ترس خورد. ^{۱۲} اوخته اونا از عالمِ باله یگ آوازِ بلند ره شنید که دَزوا کُفت: ”دَ اینجی باله بید. “ و دَ حالیکه دُشمنای ازوا توخ مُوکد اونا دَ اُور سُونِ اَسْمو باله رفت. ^{۱۳} دَ امزُو ساعت یگ زلزله قوی رُخ دَد که دَهم حصّه شار تباہ شُد و هفت هزار نفر دَ امزُو زلزله از بین رفت و کسای که باقی مَندُد، ترس خورده خُدای اَسْمو ره حمد-و-ثنا کُفت. ^{۱۴} «وای» دَوَم تیر شُد؛ اینه، «وای» سَوَم دَ زُودی مییه.

شیپورِ هفتم

^{۱۵} وختیکه ملایکِه هفتم شیپور ره دَ صدا اُورد، آواز های بلند دَ اَسْمو شنیده شُد که مُوگُفت: ”پادشاهی دُنیا از خُداوند مو و از مسیح اَزُو شُد و اُو تا اَبَدالاباد پادشاهی مُونه. “ ^{۱۶} و اُمُو بیست و چار بزرگ که دَ حُضورِ خُدا دَ بلِه تَخت های خُو شِشتند، رُوی دَ خاک اُفتده خُدا ره پَرستش کد ^{۱۷} و کُفت:

”تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگی آی خُداوند-خُدای قادِرِ مُطَلَق که اَسْتی و بُودی، چراکه تُو قُدْرَتِ بزرگ خُو ره دَ دِست گِرِفْتی و دَ پادشاهی کدو شُرُوع کدے. ^{۱۸} مِلّت ها قار شُد و غَضَبِ ازتُو اَمَد.

آلی زمانی رَسیده که مُرده ها ره قضاوت کُنی

و دَ خِدْمَتگاری خُو یعنی دَ پیغمبرا

و دَ مُقَدِّسین و دَ کسای که از نام تُو میترسه،

چی ریزه و چی کُته، اَجْر پدی

و کسای که زمی ره تباه مونه، اونا ره نابود کنی. ”
 ۱۹ اوخته خایه خدا د عالم باله واز شد و صندوق عهد خدا د مبه خایه شی دیده شد
 و د اونجی آتشک، آوازها، گرگرداغ، زلزله و زاله شدید رخ دد.

خاتو و اژدار

۱۲

۱ بعد ازو یگ علامت بزرگ د آسمو ظاهر شد: یگ خاتو قد آفتو پوشنده
 شد و ماهتو د زیر پایای شی بود و د سر خویگ تاج از دوازده ستاره دشت.
 ۲ او شکامتو بود و از درد زیدو و عذاب اولاد پیدا کدو ناله-و فریاد موکد. ۳ بعد ازو
 یگ علامت دیگه د آسمو دیده شد: د اونجی یگ اژدار کته سرخ رنگ بود که هفت
 سر و ده شاخ دشت و د بله هفت سر شی هفت تاج بود، ۴ و دم ازو یگ سوم ستاره
 های آسمو ره جم کد و د زمی پورته کد. اوخته اژدار د پیش روی امزو خاتون که د حال
 زیدو بود، ایسته شد تا امی که باچه ازو پیدا شنه، باچه شی ره قورت کنه. ۵ اوخته
 امو خاتو یگ باچه زید که او قد تیاقی آینی د بله تمام ملت ها حکمرانی مونه؛ و باچه
 ازو د حضور خدا و تخت شی برده شد. ۶ و خود خاتو د بیابو دوتا کد، د یگ جای که
 از طرف خدا بلده شی آماده شد تا مدت یگ هزار و دو صد و شصت روز د اونجی
 ازو نگاهداری شنه.

۷ اوخته د آسمو جنگ در گرفت. میکائیل و ملایکه های شی قد اژدار جنگ کد و
 اژدار و ملایکه های ازو ام قد ازوا جنگ کد. ۸ لیکن اژدار تنست پیروز شنه و دیگه
 بلده ازوا د آسمو جای نمند. ۹ اژدار کته تاه پورته شد، ارے امو مار قدیمی که نام
 شی ابلیس و شیطو آسته و تمام دنیا ره گمراه مونه، د زمی پورته شد و ملایکه های
 ازو قد شی قتی پورته شد.

۱۰ اوخته یگ آواز بلند ره از آسمو شنیدم که موگفت:

”آلی نجات و قوت و پادشاهی خدای مو

و قُدْرَتِ مَسِيحِ اَزُو بَرَمَلَا شُد،

چُون مُدَعَى بَرارون^a مو

که شاو و روز دَ حُضُورِ خُدا دَ بِلِه ازوا تَهْمَت مُوکد،

تاه پورته شُد.

۱۱ اونا دَ وَسِيْلِه خُونِ باره

و دَ وَسِيْلِه توره شاهدي خُو دَ بِلِه ازُو پيروز شُد،

چُون اونا زندگي خُو ره دَ اندازه دوست نَدَشْت که از مرگ بترسه.

۱۲ پس آی آسمونا و باشنده های شی،

خوشی کُنید!

لیکن وای دَ حال شُمو، آی زمی و دریا،

چراکه اِبلیس قد حَشَم-و-قارِ کَلو دَ بِلِه شُمو تاه اَمده،

چُون اُو مِبْدَنه که وخت شی کم آسته.”

۱۳ وختی اَزدار دید که دَ زمی پورته شُد، اُو پُشتِ امزُو خاتُو ره گِرِفْت که باچه زَبُد.

۱۴ لیکن بلده خاتُو دُو بالِ بُرْگِج کتِه دده شُد تا دَ امزُو جای که دَ بیابو بلده شی آماده

شُد، پرواز کُنه، دَ جایی که بلده یگ زمان و زمان ها و نیم زمان،^b دُور از نظرِ مار

از شی نگاهداری موشه. ۱۵ اوخته مار^c از پُشتِ خاتُو، از دان خُو رَقَمِ دریا آو ایله کد

تا سیل شی اُو ره گِرِفْتِه بُره. ۱۶ مگم زمی دَ خاتُو کومک کده دان خُو ره واز کد و

دریای ره که اَزدار از دان خُو ایله کد، قُورت کد. ۱۷ اوخته اَزدار دَ بِلِه خاتُو قار شُد

^a ۱۲:۱۰ مقصد «برارون» دَ اینجی «برارون ایماندار» آسته. ^b ۱۲:۱۴ معنای «یگ زمان و زمان

ها و نیم زمان» امو رقم که دَ آیه ۶ ذکر شُد، ۱۲۶۰ روز، یعنی سه و نیم سال آسته. ^c ۱۲:۱۵ دَ

اینجی «مار» یگ تشبیه بلده اِبلیس یا شیطو آسته.

و رفت تا قد اولادای باقی مندِه شی جنگ کنه که احکام خُدا ره دَ جای میره و شاهدی عیسیٰ ره محکم میگیره. ^{۱۸} پس اژدار دَ بله ریگِ دریا ایسته شد. ^a

جانورِ وحشی دریا

۱۳
۱ اوخته دیدم که جانورِ وحشی از دریا بر موشه. او ده شاخ و هفت سر دشت که دَ بله شاخای شی ده تاج بود و دَ بله سر های شی نام های کُفرآمیز نوشته شد. ^۲ امو جانورِ وحشی ره که دیدم رقم پلنگ بود و پایای شی رقم پایای خرس و دان شی رقم دان شیر. اژدار قدرت و تخت و اختیاراتِ کلون خورِه دَزو دد. ^۳ یکی از سر های ازو رقمی معلوم موشد که زخم کُشنده خورده بشه، ولی امو زخم کُشنده شی جور شد. تمام دُنیا خيرو مندُد و از پُشتِ امزو جانورِ وحشی مورفت. ^۴ مردم امو اژدار ره که اختیاراتِ خورِه دَ جانورِ وحشی دده بود پرستش کد و اونا امو جانورِ وحشی ره ام پرستش کد و گفت: ”کی مثلِ امزی جانورِ وحشی آسته؟ کی میتنه دَ ضدِ ازی جنگ کنه؟“ ^۵ بلده ازو یگ دان دده شد که توره های پُرکبر و کُفرآمیز بگیه و بلده ازو اجازه دده شد که مدتِ چل و دو ماه از اختیاراتِ خورِه استفاده کنه. ^۶ او دان خورِه دَ کُفرگویی واز کد تا دَ ضدِ خُدا، نام شی، جایگاهِ شی و تمام موجوداتِ که دَ عالمِ باله آسته کُفر بگیه. ^۷ بلده ازو اجازه دده شد که قد مقدسین جنگ کنه و دَ بله ازوا زور شنه و بلده ازو دَ بله هر طایفه و قوم و زیو و ملتِ اختیار دده شد. ^۸ و ما دیدم که تمام باشنده های رومی زمی امو جانورِ وحشی ره پرستش مونه، تمام کسای که نام ازوا دَ شروع پیدایشِ عالم دَ کتابِ حیاتِ باره نوشته نَشده، یعنی دَ کتابِ حیاتِ باره که حلال شد. ^۹ هر کس که گوش شِنوا دره، گوش بگیره:

۱۰ اگه قرار بشه که کدم کس دَ اسیری بوره،

او دَ اسیری بوره؛

^a ۱۲:۱۸ بعضی نُسخته ها آیه ۱۸ ره ندره یا دَ شروعِ فصل ۱۳ نوشته کده.

اگه قرار بَشه که کَدَم کس قد شمشیر کُشته شنه،
 او قد شمشیر کُشته موشه.
 امینجی صبر-و-خوصله و ایمان مُقَدَّسین دَ کار آسته.

جانورِ وَحشی دَوَم

۱۱ اوخته یگ جانورِ وَحشی دیگه ره دیدم که از زمی بُر موشه. او رقم باره آلی دُو شاخ دَشت و رقم آژدار توره موگفت. ۱۲ او تمامِ اِختیاراتِ جانورِ وَحشی اوّل ره دَ حُصُور شی دَ کار موبُرد و زمی و باشنده های شی ره وادار موكد که جانورِ وَحشی اوّل ره پَرستش کُنه، امو ره که زخمِ کُشِنِدِه شی جور شُدُد. ۱۳ او مُعجزه های بزرگ نِشو مِیدد، حتی دَ پیشِ نظرِ مردمِ آتِش ره از آسمو دَ زمی بارند. ۱۴ او باشنده های رُوی زمی ره دَ وسیله مُعجزه های گُمراه کد که بلده ازو اجازه دده شد تا دَ حُصُورِ جانورِ وَحشی اوّل نِشو بَدیه. او امی کار ره کده دزوا کُفت که یگ مُجسمه جور کُنه، مُجسمه امزو جانورِ وَحشی ره که دَ وسیله شمشیر زخمی شُدُد، ولے هنوز زنده بُود. ۱۵ دَ جانورِ دَوَم اجازه دده شد که دَ مُجسمه جانورِ وَحشی دَم بَدیه تا مُجسمه امزو جانورِ توره بُگیه و تمامِ کسای ره که مُجسمه جانورِ وَحشی اوّل ره پَرستش نُموکد، بُکُشه. ۱۶ امچنان او پگ ره وادار کد، ریزه و کُته، دَولتَمند و غریب، غلام و آزاد ره که دَ بِلَه دِستِ راست یا دَ پِشانِه ازوا نشان ایشته شنه ۱۷ تا هیچ کس نَتنه که خرید و فروش کُنه، بَغیر از کسای که نشان دَره، یعنی نام یا عَدَدِ نامِ امزو جانورِ وَحشی ره دَره.

۱۸ دَ اینجی حِکمتِ دَ کار آسته: هر کس که دانایی-و-پینایی دَره، عَدَدِ جانورِ وَحشی ره حساب کُنه، چُون ای عَدَدِ یگ آدم آسته و عَدَدِ شی شَش صد و شصت و شَش آسته.

بارہ دَ بِلَہ کوہِ صَہیون

۱۴

۱ بعد اَزُو دِیدُم کہ اونہ، بارہ دَ بِلَہ کوہِ صَہیون ایستہ یَہ و قد اَزُو قتی یگ صد و چل و چار ہزار نفرِ دِیگہ ام بُود کہ نامِ بارہ و نامِ آتہ شی دَ بِلَہ پیشانی ازوا نوشتہ بُود. ۲ اوختہ ما یگ آواز رہ از آسمو شِنیدُم کہ رقمِ آوازِ اوہای کَلو و مِثلِ آوازِ کُرگُردِراغِ قَوی بُود. اُمُو آواز رہ کہ شِنیدُم رقمِ آوازی بُود کہ بَرِبَطَنَوازا آوازِ بَرِبَطِ خُو رہ بُر کُنہ. ۳ اُونَا دَ پِیشِ رُوی تَخْت و دَ حُصُورِ چار مَوْجُودِ زِنْدَہ و بُزُرگا سُرُودِ نَوِ مِیخاند و ہیچ کس نَتَنِست اُمُو سُرُود رہ یاد بِگِیرہ، بَغیر از امزُو یگ صد و چل و چار ہزار نفر کہ از زمی بازخِرید شُدُد. ۴ امیا کسای آستہ کہ قد خاتُونو یگجای نَشُدہ،^a چُون پاک دامو آستہ. امیا ہر جای کہ بارہ بورہ، از پُشت شی مورہ. امیا از مینکلِ انسانِ ہا بَحِیثِ اُولباریِ بِلدِہ خُدا و بارہ بازخِرید شُد. ۵ دَ دانِ ازوا ہیچ دروغ پِیدا نَشُد، چراکہ اُونَا بے عَیب آستہ.

سِہِ مِلایکِہ

۶ اوختہ یگ مِلایکِہِ دِیگہ رہ دِیدُم کہ دَ مینکلِ آسمو پَرِواز مَوکد و خوشخبری اَبَدی رہ قد خُو دَشت تا اُو رہ بِلدِہ کسای اِعلانِ کُنہ کہ دَ رُوی زمی زِنْدگی مُونہ، یعنی بِلدِہ ہر مِلَّت و طایفہ و زَبو و قَوم. ۷ اُو دَ آوازِ بِلند کُفت: ”از خُدا بَتر سِید و اُو رہ سِتایش کُنید، چُون ساعت شی رَسیدہ کہ اُو قضاوتِ کُنہ. اُمُو کہ آسمو و زمی و دریا و چشمہ ہای اُو رہ پِیدا کدہ، اُو رہ پَرستش کُنید!“

۸ دَ امزُو عَیتِ یگ مِلایکِہِ دِیگہ یعنی مِلایکِہِ دَوَمی از پُشتِ اَزُو اَمَدہ کُفت: ”سَقُوط کد، با بَلِ بُزُرگ سَقُوط کد! اُمُو شارِ کہ پَگِ مِلَّتِ ہا رہ وادار کد تا از شرابِ دِیونہ کُنبدہ زِناکاری اَزُو وُچی کُنہ سَقُوط کد.“ ۹ اوختہ مِلایکِہِ سِومی، از پُشتِ ازوا اَمَدہ دَ

^a ۱۴:۴ دَ جای «قد خاتُونو یگجای نَشُدہ» دَ زبونِ یونانی «خودون رہ قد خاتُونو ناپاک نَکدہ» نوشتہ یَہ.

آوازِ بلند گُفت: ”هر کسی که جانورِ وحشی یا مُحَسِّمِه اَزُو ره پَرَسْتِش کُنِه یا نشانِ اَزُو ره دَ بِلِه پِيشانِه یا دَ بِلِه دِست خُو قَبُول کُنِه،^{۱۰} اُو ام از شرابِ عَضَبِ خُدا که خالِص آسته و دَ پِيله خَشَم-و-قارِ خُدا شِبو شُدِه، وُچي مُونِه. اُو قد آتِش و گوگَرِد دَ حُضُورِ ملايِکِه های مُقَدَّس و دَ حُضُورِ باره عذابِ موشه^{۱۱} و دُودِ عذابِ اَزُوا تا اَبَدُالْاَبادِ باله موره. کسای که جانورِ وحشی و مُحَسِّمِه اَزُو ره پَرَسْتِش مُونِه یا نشانِ نامِ اَزُو ره قَبُول مُونِه، اُونَا شاو و روز آرامِش ندره.“^{۱۲} دَ اِینجی صَبِر-و-حَوصِلِه مُقَدَّسِین دَ کار آسته که احکامِ خُدا ره دَ جای میره و ایمان خُو ره دَ عیسیٰ نِگاه مُونِه.

^{۱۳} اوخته یگ آواز ره از اَسْمو شَنِیدُم که گُفت: ”نوشته کُو: نیک دَ بَخْتِ امزُو کسای^a که بعد ازی دَ راهِ مولا مومره.“ و روح مَوگِیِه: ”اَرِ، اُونَا از زَحْمَتای خُو آرام موشه، چُونِ اعمالِ اَزُوا اُونَا ره دُمبال مُونِه.“

شروع کارِ دِروگرا

^{۱۴} دَ امزُو غَیت دِیدُم که اونِه، یگ اَوُرِ سفید پِیدا شُد و دَ بِلِه اَزُو یگ کس رَقَم «باچه اِنسان» شِشْتُد که یگ تاجِ طِلّایی دَ سر خُو و یگ داسِ تیز دَ دِست خُو دَشت.^{۱۵} اوخته یگ ملايِکِه دِیگِه از خانِه خُدا بُرو اَمَدِه دَ آوازِ بلند دَ امزُو کسای که دَ بِلِه اَوُرِ شِشْتُد، گُفت: ”داس خُو ره بُدُون و دِرو کُو، چُونِ فصلِ دِرو رَسِیده و حاصِلِ زمی پُخته شُدِه.“

^{۱۶} پس اَمُو کسای که دَ بِلِه اَوُرِ شِشْتُد، داس خُو ره دَ بِلِه زمی دَوَند و حاصِلِ زمی دِرو شُد. ^{۱۷} بعد اَزُو یگ ملايِکِه دِیگِه از خانِه خُدا که دَ عالِمِ باله آسته، بُرو اَمَد و اُو ام یگ داسِ تیز دَشت. ^{۱۸} دَ امزُو غَیت یگ ملايِکِه دِیگِه از قُربانگاه اَمَد که دَ بِلِه آتِش اِختیار دَشت و دَ آوازِ بلند دَ صاحِبِ داسِ تیز گُفت: ”داسِ تیز خُو ره بُدُون و خوشه های اِنگُور ره از تاگِ زمی جَم کُو، چَراکه اِنگُورای شی پُخته شُدِه.“^{۱۹} پس اَمُو ملايِکِه

^a ۱۴:۱۳ دَ جای «امزُو کسای» دَ زبونِ یونانی «مُردِه های» نوشته یه.

داس خُو ره دَ بِلَه زمی دَوَند و انگورای زمی ره جَم کده دَ چرخشت^a کِئِه غَضَبِ خُدا اندخت. ^{۲۰} اونا دَ مَبِه چرخشتی که بُرو از شار بُود، قد پای لَغَه شُد و خُون از چرخشت جاری شُدِه تا بلندی قِیضَه دانِ اَسپ دَ اندازه شونزده صد دَوَره^b اِسْتَدِیم رِیی شُد.

هفت ملایکه و هفت بلا

۱۵ بعد ازو یگ علامتِ بزرگ و عجیبِ دیگه ره دَ عالمِ باله دیدم: هفت ملایکه بود که هفت بلا دشت که اونا بلا های آخری بود، چون قد امزوا غَضَبِ خُدا تکمیل شُد. ^۲ اوخته یگ چیز ره دیدم که رقمِ دریای شیشه که آتش خورده بشه، معلوم موشُد و کسای که دَ بِلَه جانورِ وَحشی و مُجَسِمَه شی و دَ بِلَه عَدَدِ نام ازو پیروز شُدُد، دَ بَعَلِ دریای شیشه ایسته بُود و بِرِیَطِ های خُدا دَ دِستای ازوا بُود. ^۳ و اونا سرودِ موسیٰ خِدْمَتگَارِ خُدا و سرودِ باره ره میخانند و مَوگُفت:

“کارای تُو بزرگ و عجیب آسته،

آی خُداوند-خُدا ی قَادِرِ مُطَلَق!

راه های تُو عادلانه و حق آسته،

آی پادشاهِ مِلَّتِ ها.

^۴ آی خُداوند، کی آسته که از تُو نترسه

و دَ نامِ تُو حمد-و-ثنا نگیه؟

چون تنها تُو مُقَدَّسِ آستی

و تمامِ مِلَّتِ ها میبه

و دَ حُضُورِ تُو پَرَسِتِشِ مونه،

چراکه کارای عادلانه تُو بَرَمَلَا شُدِه.”

^a ۱۴:۱۹ چرخشت یگ حوضچه ره مَوگُفت که دَ مَبِه شی انگور لَغَه موشُد. ^b ۱۴:۲۰ شونزده صد

دوره اِسْتَدِیم تقریباً ۳۰۰ کیلومِیْتَر موشه.

۵ بعد از دیدم که مُقَدَّسَتَرین جای جایگاهِ صندوقِ شهادتِ دَ عالمِ باله واز شد ۶ و از مُقَدَّسَتَرین جای، هفت ملایکه قد هفت بلا بُرو آمد. ۷ اوخته یکی امزو چار مَوْجُودِ زنده، دَ امزو هفت ملایکه هفت پیله طَلایی دد که پُر از غَضَبِ خُدای بُود که تا اَبَدالاباد زنده یه. ۸ مُقَدَّسَتَرین جای از دُودِ بزرگی-و-جلالِ خُدا و از قُدرتِ اَزُو پُر شد و هیچ کس دَ مُقَدَّسَتَرین جای دَرآمده نَتَنست تا غَیبتیکه هفت بلای امزو هفت ملایکه تکمیل شد.

هفت پیله غَضَبِ خُدا

۱ اوخته یگ آوازِ بلند ره از مُقَدَّسَتَرین جای شَنِیدُم که دَ امزو هفت ملایکه مَوگُفت: ”بورید و امو هفت پیله غَضَبِ خُدا ره دَ بِلَه زمی شیو کُنید.“
 ۲ پس ملایکه اوّلی رفته پیله خُو ره دَ بِلَه زمی شیو کد و دانه های بدرنگ و دَرَدناک دَ جانِ مردُمای بُر شد که نشانِ جانورِ وَحشی ره دَ جِسْمِ خُو دَشت و مَجَسِمِه اَزُو ره پِرستش مَوکد. ۳ بعد اَزُو ملایکه دُوم پیله خُو ره دَ دریا شیو کد و دریا رَقْمِ خُونِ مُرده جور شد و تمام زنده‌جانای که دَ دریا بُود، مُرد. ۴ بعد اَزُو ملایکه سِوم پیله خُو ره دَ دریاچه ها و چشمه های آو شیو کد و اونا خُونِ جور شد. ۵ اوخته از ملایکه که نِگَهاوان آو ها آسته شَنِیدُم که مَوگُفت:

”تو عادلِ آستی، آی قُدُوس که آستی و بُودے،

چون امی رَقْمِ قِضاوتِ کدی؛

۶ ازی که اونا خُونِ مُقَدَّسین و پیغمبرا ره ریختند،

تُو بَلَدِه ازوا خُونِ دَدی تا وُچی کنه، چُون اونا سَزوار شی بُود.“

۷ و شَنِیدُم که از قُربانگاه جوابِ آمده گُفت:

”آرے، آی خُداوند-خُدای قَادِرِ مُطَلَق،

قِضاوتِ های تُو بَرحق و عادِلانه آسته.“

^۸ بعد ازو ملایکِه چارم پیلِه خُو ره د بِلِه آفتو شیو کد و د آفتو قُدرت دده شد که مردُم ره قد آتش خُو بسوزنه. ^۹ مردُم از شِدَّتِ گرمی سوخت و د نامِ خُدای که د بِلِه امزی بلا ها قُدرت دَره، کُفرگویی کد و اونا توبه نکد و خُدا ره ستایش نکد. ^{۱۰} بعد ازو ملایکِه پَنجَم پیلِه خُو ره د بِلِه تَخْتِ جانورِ وَحشی شیو کد و پادشاهی ازو د تریکی غرق شد. مردُم از دَرَد-و-رَنجِ زینوی خُو ره میخِیید ^{۱۱} و بخاطرِ دَرَدِ ها و دانه های خُو د خُدای آسمو کُفر مَوکُفت و از کارای خُو توبه نَمو کد.

^{۱۲} بعد ازو ملایکِه ششم پیلِه خُو ره د بِلِه دریای کُنه فرات شیو کد و آو ازو خُشک شد تا راه بلده پادشایونِ مشرقِ آماده شنه. ^{۱۳} اوخته دیدم که از دانِ اژدار و از دانِ جانورِ وَحشی و از دانِ پیغمبرِ دروغی سه ارواحِ ناپاک رقم قوقری بُرو مییه. ^{۱۴} اونا ارواحِ جنیاتِ آسته که مُعجزه ها نشو میدیه و د پیشِ پادشایونِ تمامِ دُنیا موره تا اونا ره بلده جنگِ روزِ بزرگِ خُدای قَادِرِ مُطَلَقِ جَم کُنه. ^{۱۵} - "اینه، ما رقم دُز مییم! نیک د بَخْتِ کسی که بیدار مومنه و کالا د جان خُو دَره؛ نَشْنه که او لُجِ راه بوره و مردُم شرمگاهِ ازو ره پنگره. "a - ^{۱۶} پس امو سه ارواحِ ناپاک، پادشایو ره د یگ جای که د زبونِ عبرانی «هار مگیدون»^b مَوگیه، جم کد.

^{۱۷} بعد ازو ملایکِه هفتم پیلِه خُو ره د هوا شیو کد و یگ آوازِ بلند از مُقَدَّسْتَرینِ جای، از تَخْتِ بُر شده کُفت: "خلاص شد." ^{۱۸} اوخته آتشکِ ها، آوازِ ها و گُرگُرداغِ ها پیدا شد و یگ زلزله قوی رُخ دد، رقمیکه از پیدایشِ انسان د رُوی زمی امی رقم زلزله قوی و شدید واقع نَشُدُد. ^{۱۹} شارِ بزرگِ د سه حصّه تقسیم شد و شارایِ مِلَّتِ ها بیرو شد. خُدا بابُلِ بزرگِ ره یاد کد و جامِ شرابِ غَضَبِ خُو ره دَزُو دد. ^{۲۰} و تمامِ جزیره ها

^a ۱۶:۱۵ امکان دَره که آیه ۱۵ گُفتارِ مُسْتَقِیمِ عیسیٰ مسیح بشه که د یوختا مَوگیه. ^b ۱۶:۱۶ «هار

مگیدون» یعنی «کوهِ مگیدو».

گم شد و کوه‌ها پیدا نشد. ^a ۲۱ از آسمو زاله‌های کثه د اندازه شش سیر^b د بِلِه مردُم بارید و مردُم بخاطرِ امزی زاله‌ها د خُدا کُفر مُوگفت، چراکه امی بلا کَلو سخت بُود.

فاحِشِه کثه

۱ اوخته امزُو هفت ملایِکِه که هفت پیله دشت، یگ شی اَمده دز مه گُفت: **۱۷** ^۲ «بیه که جَزای امزُو فاحِشِه کثه ره که د بِلِه آو‌های کَلو ششسته، دز تُو نشو بدیم. پادشایونِ دُنیا قد ازو زنا کد و باشنده‌های رُوی زمی از شرابِ زِنای ازو نِشه شد.» ^۳ پس امو ملایِکِه مَره د روح د یگ بیابو بُرد و د اُونجی یگ خاتو ره دیدم که د بِلِه جانورِ وحشی سُرَخ رنگ سوار شُدُد که جِسَمِ جانورِ پُر از نام‌های کُفرآمیز بُود و هفت سر و ده شاخ دشت. ^۴ امو خاتو کالای اَرغوانی و سُرَخ رنگ د جان خُو دشت و قد طِلا و دانه‌های قِیمتی و مُرواری‌ها مُزین شُدُد. او د دِست خُو یگ پیله طِلابی دشت که پُر از بدکاری و نجاستِ زِنای شی بُود. ^۵ د بِلِه پیشانه ازو اینی نام نوشته بُود که یگ راز آسته: «بابِلِ بزرگ، آبه فاحِشه‌ها و نجاستِ زمی.» ^۶ و ما دیدم که امو خاتو از خُونِ مُقدَسین و از خُونِ شاه‌دای عیسی نِشه بُود و ما از دیدونِ ازو بی اندازه خیرو شُدُم. ^۷ لیکن امو ملایِکِه دز مه گُفت: «چرا خیرو شُدے؟ ما رازِ خاتو و رازِ امزُو جانورِ وحشی ره که هفت سر و ده شاخ دَره و خاتو ره د بِلِه خُو مُورِه دز تُو بیان مُونم. ^۸ امو جانورِ وحشی ره که دیدی، یگ زمان بُود، مگم آلی نیبه؛ او د زودی از چاهِ بی‌آخِر بُر مُوشه و سُون نابودی خُو مُوره. باشنده‌های رُوی زمی که نام‌های شی از شروعِ پیدایشِ عالم د کتابِ حیاتِ نوشته نشُدده، از دیدونِ امزی جانورِ وحشی خیرو مُوشه، چراکه او یگ زمان بُود، و آلی نیبه ولے د آینده میبه.»

^a ۱۶:۲۰ د جای «گم شد» د زبون یونانی «دوتا کد» نوشته یه. ^b ۱۶:۲۱ د جای «شش سیر» د

زبون یونانی «تالنت» نوشته یه.

۹ د اینجی ذهنی د کار آسته که حکمت دشته بشه: امو هفت سر، هفت تپه آسته که خاتو د بله شی ششته. اونا امچنان هفت پادشاه آسته ۱۰ که پنج ازوا سقوط کده؛ یگ شی آسته و دیگه شی هنوز نمدده و غیتیکه بییه، او باید بلده یگ مدت کم بمنه. ۱۱ امو جانور وحشی که یگ زمان بود و آلی نبییه، او پادشاه هشتم آسته و د امر و هفت تعلق دره و سون نابودی خو مورده. ۱۲ و امو ده شاخ ره که دیدی، اونا ده پادشاه آسته که هنوز د پادشاهی نرسیده، لیکن بلده ازوا اختیار دده موشه که مدت یگ ساعت قد جانور وحشی قتی پادشاهی کنه. ۱۳ امیا یگ مقصد دره و قدرت و اختیار خو ره د جانور وحشی میدیه. ۱۴ اونا د ضد باره جنگ مونه، لیکن باره د بله ازوا پیروز موشه، چراکه او رب-الارباب و شاه شاهان آسته و کسای که قد ازو قتی آسته کوی شده ها و انتخاب شده ها و وفادار آسته.

۱۵ بعد ازو ملایکه دزمه گفت: ”امو آو ها ره که دیدی، جای ره که فاحشه ششته، اونا قوم ها، جماعت ها، ملت ها و زیونا آسته. ۱۶ و امو ده شاخ و جانور وحشی ره که دیدی، اونا از فاحشه بدبر موشه و او ره بیرو کده لچ-و-لق ایله مونه؛ اونا گوشت ازو ره موخوره و او ره د آتش موسوزنه. ۱۷ چون خدا ای ره د دل های ازوا قرار دده که مقصد ازو ره پوره کنه و اتفاق کده پادشاهی خو ره د جانور وحشی تسلیم کنه تا کلام خدا پوره شنه. ۱۸ و امو خاتو ره که دیدی، او شار بزرگ آسته که د بله پادشایون زمی حکمرانی مونه.“

سقوط شار بابل

۱ بعد ازو یگ ملایکه دیگه ره دیدم که از آسموتاه مییه. او قدرت-و-اختیار کلو دشت و زمی از شکوه-و-جلال شی روشو شد. ۲ او د آواز بلند چیغ زده

۱۸

گفت:

”سقوط کد، بابل بزرگ سقوط کد!

اُو جای بُود-و-باشِ جِنیاتِ جورِ شُدِه،

پناهگاهِ هر رُوحِ ناپاک

و پناهگاهِ هر مُرغِکِ ناپاک و نَفَرَتِ اَنگیز.

۳ چُونِ پَگِ مِلَّتِ ها از شرابِ دِیونِه کُننِدِه زِناکاری اَزو وُچی کده

و پادشایونِ دُنیا قَد اَزو زِنا کده

و تُجارایِ دُنیا از عیاشیِ کَلونِ اَزو دَوْلتمَنَد شُدِه.

۴ اوخته یگِ آوازِ دِیگِه ره از آسمو شِنیدُم که مُوگُفت: ”اَی قَومِ مه، از مَنِه اَزو بُر

شِنید، نَشْنِه که دَ گَناهِ هایِ اَزو شَرِیکِ شِنید و بَلاهایِ شیِ دَ بِلِه از شُمو بیه،^۵ چراکه

گَناهِ هایِ اَزو تا آسمو رَسیدِه و خُدا شَرارتِ هایِ شیِ ره دَ یادِ خُو اُورده. ^۶ چِیزی ره که

اُو دَدِه، بَلدِه شیِ پسِ بَدید و مُطابِقِ اَعمالِ اَزو دُوچند شیِ ره دَزُو پسِ بَدید. دَ جامی

که اُو گُت کده، دُو برابرِ بَلدِه شیِ گُت کُنید. ^۷ دَ اندازِه که اُو خودِ خُو ره شان-و-شَوکَت

دَد و عیاشیِ کد، دَ امزُو اندازِه اُو ره عذاب و غَم بَدید، چراکه دَ دِلِ خُو مُوگیه: ’ما

مِثَلِ مَلِکِه شِشْتُم و بیوه نَبیم و هرگِزِ غَم نَمینگَرَم. ^۸ پسِ بَلاهایِ اَزو دَ یگِ روزِ دَ بِلِه

اَزو مِییه، یعنیِ مَرگ و ماتَم و قحطی؛ و اُو دَ آتِشِ مُوسوزه، چُونِ خُداوند-خُدا که اُو

ره قضاوتِ مُونه، قُدرتمَنَد اَسته.

۹ پادشایونِ زمیِ که قَد شیِ زِنا کده و قَد اَزو دَ عیاشیِ زِندگیِ کده، وختیِ دُودِ

سوختونِ اَزو ره پَنگرِه، دَ حالِ اَزو چِخرا و ماتَم مُونه. ^{۱۰} اونا از ترسِ عذابِ اَزو دُور

ایسته شُدِه، مُوگیه:

’وای، وای، اَی شارِ بَزُرگ! اَی بابُل، اَی شارِ زورثُو،

که دَ یگِ ساعتِ جَزایِ تُو دَ بِلِه تُو اَمَد!‘

۱۱ تُجارایِ دُنیا بَلدِه اَزو چِخرا و ماتَم مُونه، چراکه دِیگِه هِیچ کسِ مال-و-اَسبابِ ازوا

ره نَمیخَرِه، ^{۱۲} نَه طِلا و نَقْرِه و سَنگایِ قِیمَتی و مُرواریِ هایِ ازوا ره؛ نَه کَتانِ نَرَم

و رَختِ اَرغوانی و اَبَریشُم و رَختِ سُرَخِ رَنگِ ازوا ره؛ نَه هر رَقَمِ چِیو هایِ خوشبُوی و

رقم رقم چیزای صدفی و هر رقم چیزای چیبو قیمتی، برنجی، آینی و سنگ مرمی ازوا ره؛^{۱۳} نه دارچینی و مساله دیگ و عطر ها و مر و کندر^{۱۴} ازوا ره؛ نه شراب و روغون زیتون و بهترین آرد و گندم ازوا ره؛ نه گاو و گوسپو و آسپ ها و گاڈی های ازوا ره و نه جسم ها و جان های انسان ها ره.^{۱۴} اونا دزو موهیه: 'امو میوه که جان تو د آرزوی شی بود، از پیش تو رفت و تمام شان و شوکت تو از بین رفت و اونا دیگه هرگز پیدا نموشه.'^{۱۵} تجارای امزی چیزا که امزو شار دولتمند شده، از ترس عذاب ازو دور ایسته موشه و چخرا و ماتم کده^{۱۶} موهیه: 'وای، وای! آی شار بزرگ که کالای کتان نرم و رخت ارغوانی و سرخ رنگ د جان تو بود و قد طلا و دانه های قیمتی و مرواری ها مزین بودی!^{۱۷} د یگ ساعت امیقس دارایی کلوی تو از بین رفت!'

و تمام کشتی وانا و مسافرای کشتی، خدمتگارای کشتی و پگ کسای که کار-و-بار شی د دریا بود، دور ایسته شد^{۱۸} و غیبیکه دود سوختون ازو ره دید، اونا فریاد کده گفت: 'کدم شار رقم امزی شار بزرگ آلی بوده؟'^{۱۹} و اونا خاک د سر خو اندخته چخرا و ماتم کد و چبغ زده گفت: 'وای، وای د حال شار بزرگ که د اونجی تمام کسای که د دریا کشتی دشت، از دارایی شی دولتمند شد! او د یگ ساعت بیرو شد!^{۲۰} آی آسمو، بلده نابودی ازو خوشی کو! آی مقدسین و رسولا و پیغمبرا خوشی کنید! چراکه خدا د حق شمو د ضد ازو قضاوت کد.'

^{۲۱} اوخته یگ ملایکه قدرتمند، یگ سنگ ره که رقم سنگ آسیا آلی کته بود گرفته د دریا پورته کد و گفت: "امیطور قد شدت شار بزرگ بابل سرنگون موشه و دیگه هرگز پیدا نموشه."^{۲۲} آواز بریطنوازا و بیت خانا و توله چی ها و شیبورنوازا دیگه هرگز دز تو شنیده نموشه و هیچ صنعتگر از هیچ کسب دیگه هرگز دز تو پیدا نموشه. آواز سنگ آسیا دیگه هرگز دز تو شنیده نموشه.^{۲۳} روشنی چراغ دیگه هرگز دز تو روشنی نمیدیه و آواز بیری و داماد دیگه هرگز دز تو شنیده نموشه، چراکه تجارای تو د بله

^a ۱۸:۱۳ «مر و کندر» شلیم یگ درخت خاص آسته که دود شی خوشبوی میدیه.

مردُمای دُنیا باداری کد و دَ وسیله جادوگری تُو تمامِ مِلَّتِ ها گمراه شد^{۲۴} و دَز تُو خُونِ
پیغمبرا و مُقَدَّسین و تمامِ کسای که دَ رُوی زمی دَ قتل رسید، پیدا شد.

خوشی دَ عالمِ باله

۱۹ بعد ازی چیزا یگ آوازِ بلند ره شینیدم که رقمِ آوازِ جمعیتِ کُنه اَلی دَ عالمِ
باله مُوگفت:

”حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

نِجات و جلال و قُدرت از خُدای مو آسته،

۲ چراکه قضاوتِ ازُو دُرست و عادِلانه یه.

اُو دَ بِلِه فاحِشه کُنه قضاوتِ کد،

که دُنیا ره قد زناکاری خُو فاسِد کده.

اُو انتِقامِ خُونِ خِدمتگرایِ خُو ره ازُو گِرفت.

۳ اونا بسم گُفت:

”حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

دُودِ شارِ بابُل تا اَبَدُالْاَبادِ باله موره.

۴ اوخته اُمُو بیست و چار بزرگ و چار مَوْجُودِ زنده رُوی دَ خاکِ اُفتده خُدا ره که دَ بِلِه

تَخْتِ شِشْتُد، سَجده کد و گُفت: ”آمین، حمد-و-ثنا دَ خُداوند!“

۵ بعد ازُو از تَخْتِ یگ آوازِ بُر شد که مُوگفت:

”خُدای مو ره حمد-و-ثنا بُگید،

ای تمامِ خِدمتگرایِ ازُو،

ای تمامِ کسای که ازُو ترس دَرید،

چی ریزه و چی کُنه.“

۶ دَ امْرُو غَبِتِ یِگ چِیزِ رِه شِنِیْدُم که رَقْمِ آوازِ جَمْعِیْتِ کْتِه بُود، رَقْمِ آوازِ آو هَای کَلو و رَقْمِ آوازِ گُرْگُردِراغِ هَای قَوی که مُوگُفت:

”حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

خُداوند-خُداى مو،

اُمُو قَادِرِ مُطَلَقِ پادشاهى مُوکنه.

۷ بَیید که شادی و خوشحالی کنی

و اُو رِه بَزْرگی-و-جلالِ بَدی!

چُونِ زَمَانِ توی باره رَسیده

و بیری شی خود ره آماده کده؛

۸ دَزُو اِجازِه دَدِه شُدِه

تا کتانی نَرم و روشو و پاک بپوشه.

مَقْصِدِ کتانی نَرم اَعْمَالِ نِیکِ مُقَدَّسِیْنِ آستِه.

۹ اوخته ملایکه دَز مه گُفت: ”نِوِشْتِه کُو: نِیکِ دَ بَخْتِ کَسای که دَ مِهمانی توی

بارِه دَعَوْتِ شُدِه!“ اُو اَمْچُنانِ دَز مه گُفت: ”اِیْنِمِیا کَلَامِ حَقِیقِی خُدا آستِه.“ ۱۰ و ما

دَ پِیشِ پایِ شی اُفْتَدُم تا اُو رِه سَجَدِه کَنم، لِیکِن اُو دَز مه گُفت: ”ای کار ره نَکُو! ما

قَد اَزتُو و قَد بَرارون تُو که دَ بارِه عِیْسِی مَسِیحِ شَاهِدِی مِیْدِیه، هَمکارِ اَسْتُم. تَنها خُدا

ره سَجَدِه کُو! چُونِ شَاهِدِی عِیْسِی رُوحِ نَبَوْتِ آستِه.“

۱۱ اوخته دِیْدُم که اَسْمو واز شُد و دَ اُونجی یِگ اَسپِ سَفِیدِ بُود که نامِ سوارِ شی

«اَمِیْن» و «حَق» بُود؛ اُو قَد عَدالْتِ قِضاوْتِ مُونِه و جَنگِ مُوکنه. ۱۲ چِیمایِ شی رَقْمِ

اَلنْگِه اَتِشِ بُود و دَ بِلِه سرِ شی تاجِ هَای کَلو؛ یِگ نامِ دَزُو نِوِشْتِه بُود که هِیچِ کسِ

نَمُوفامِه بَعْیَرِ ازِ خودِ شی. ۱۳ اُو یِگِ چَپِیْنِ دَ جَانِ خُو دَشتِ که دَ خُونِ غَوْثِه شُدْد و نامِ

اَزُو «کَلَامِ خُدا» گُفْتِه مُوشُد. ۱۴ لَشکرِ هَایِ آسْمانی که دَ بِلِه اَسپِ هَایِ سَفِیدِ سوارِ

بُود و کالاهایِ کتانیِ سَفِیدِ و پاکِ دَ جَانِ خُو دَشتِ، ازِ پِشْتِ اَزُو مَورَفْت. ۱۵ ازِ دانِ اَزُو

شمشیر تیز بر موشه تا قد ازو ملّت ها ره بزَنه. او قد سوته آینی د بِلِه ازوا حُکمرانی مونه و چرخشتِ شرابِ غَضَبِ خُدای قَادِرِ مُطَلَقِ ره قد پای خُو لَغِه مونه. ۱۶ د چَپَن و ران شی اینی نام نوشته یه: «شاه شاهان و رب-الارباب.»

۱۷ اوخته دیدم که یگ ملایکه د آفتو ایسته بود و د تمام مرغکوی که د مینکل آسمو پر میزنه، د آواز بلند چیغ زده گفت: ”بیید، بلده مهمانی کنه خدا جم شنید ۱۸ تا گوشت پادشایو، گوشت قومندانان، گوشت قدرتمندان، گوشت اسپ ها و سواری ازوا و گوشت یگ مردما ره بخورید، از آزاد و غلام و کنه و ریزه ره.“

۱۹ بعد ازو دیدم که جانور وحشی و پادشایون زمی قد لشکر های خُو جم شد تا قد امزو اسپ-سوار و لشکر شی جنگ کنه. ۲۰ و جانور وحشی گرفتار شد و قد ازو قتی پیغمبر دروغی که د حضور ازو معجزه ها نشو میدد، ام گرفتار شد. پیغمبر دروغی د وسیله امزو معجزه ها کسای ره گمراه کدد که نشان جانور وحشی ره د جسم خُو قبول کدد و مجسمه ازو ره پرستش موكد. اونا هر دوی شی زنده د دریاچه آتش که قد گوگرد سوخته ری بود، اندخته شد. ۲۱ باقی منده ازوا قد شمشیری که از دان اسپ-سوار بر موشد، کشته شد و تمام مرغکو خود ره از گوشت ازوا سیر کد.

هزار سال

۲۰ بعد ازو یگ ملایکه ره دیدم که از آسمو تاه مییه و کلی چاه بے آخر د پیش شی آسته و یگ زنجیر کنه د دست خُو دره. ۲ او امو آژدار یعنی امو مار قدیمی ره که ایلیس یا شیطو آسته، دستگیر کد و او ره بلده یگ هزار سال بندی کد. ۳ او ره د چاه بے آخر پورته کد و درگه ره د روی شی بسته کده مهر-ولاک کد تا او دیگه نتنه ملّت ها ره گمراه کنه تا امو یگ هزار سال د آخر برسه. بعد ازو بلده یگ وخت کم او باید ایله شنه.

۴ اوخته تخت‌ها ره دیدم و کسای که د بِلَه ازوا شِشْتُد، دزوا اِختیارِ قضاوت کدو دده شد. امچنان جان‌های کسای ره دیدم که بخاطرِ شاه‌دی عیسی و بخاطرِ کلامِ خدا سر شی بریده شُد. اونا جانورِ وحشی و یا مَجْسَمِه شی ره پَرستش نکد و نشانِ ازو ره د پیشانه‌ها و یا د دستای خُو قبول نکد. اونا دُوباره زنده شُد و هزار سال قد مسیح حکمرانی کد. ۵ لیکن باقی مُرده‌ها تا آخرِ امزو یگ هزار سال دُوباره زنده نشد. ای «دُوباره زنده شُدون» اول آسته. ۶ نیک بخت و مَقَدَس آسته کسی که د «دُوباره زنده شُدون» اول حصّه دَره. مرگِ دوّم د بِلَه ازوا قُدرت ندره، بلکه اونا از طرفِ خدا و مسیح پیشوایو موشه و هزار سال قد ازو حکمرانی مونه.

محکوم شُدون شیطو

۷ وختیکه امو هزار سال تکمیل شُد، شیطو از بندی‌گری خُو آزاد موشه ۸ و بُرو مییه که مِلّت‌ها ره د چار گوشه زمی، یعنی جُوج و ماجُوج^۹ ره گمراه کُنه تا اونا ره بلده جنگ کدو جَم کُنه که تعدادِ ازوا رقمِ ریگِ دریا آلی کلو آسته. ۹ اونا د پراخی زمی د حرکت شُد و اَرْدوگاهِ مَقَدَسین و شارِ دوست-دشتنی ره محاصره کد، لیکن از آسمو آتش بارید و اونا ره قُورت کد. ۱۰ و اِبلیس که اونا ره گمراه کد، د دریاچه آتش و گوگرد آندخته شُد، د جایی که جانورِ وحشی و پیغمبرِ دروغی آندخته شُد. اونا شاو و روز تا اَبَد عذاب موشه.

قضاوتِ مُرده‌ها

۱۱ اوخته یگ تختِ کُنه سفید و امو ره که د بِلَه شی شِشْتُد دیدم. آسمو و زمی از حُضورِ ازو دوتا کد و بلده ازوا هیچ جای پیدا نشد. ۱۲ و مُرده‌ها ره ریزه و کُنه شی ره دیدم که د پیشِ تخت ایسته بُود و کتابا واز شُد. یگ کتابِ دیگه ام واز شُد که او

^۸ ۲۰:۸ نام‌های جُوج و ماجُوج یگ تشبیه بلده جمعیتِ مِلّت‌ها آسته.

کِتَابِ حَیَاتِ بُود و مُرده ها دَ مُطَابِقِ اَعْمَالِ خُو که دَ کِتَابَا نُوِشْتَه بُود، قِضَاوَتِ شُد. ۱۳ و دریا مُرده های ره که دَ مَنِه شِی بُود پَس دَد؛ و مَرگ و عَالِمِ مُرده ها ام مُرده های ره که دَ مَنِه ازوا بُود پَس دَد و هر کس دَ مُطَابِقِ اَعْمَالِی که اَنجَام دَدَه بُود، قِضَاوَتِ شُد. ۱۴ بعد ازو مَرگ و عَالِمِ مُرده ها دَ دریاچه آتِش اَندِخْتَه شُد. دریاچه آتِش مَرگِ دوّم اَسْتَه. ۱۵ و هر کسی که نام شِی دَ کِتَابِ حَیَاتِ نُوِشْتَه نَشُدَه بُود، او دَ دریاچه آتِش اَندِخْتَه شُد.

اورشَلِیم نو

۲۱ بعد ازو یگ اَسْمونِ نو و یگ زَمِینِ نو دِیدِم، چُون اَسْمونِ اوّل و زَمِینِ اوّل از بَینِ رَفْت و دریا دِیگَه و جُود نَدَشْت. ۲ اوخْتَه شَارِ مُقَدَّس، یَعْنِی اورشَلِیم نو ره دِیدِم که از طَرَفِ خُدا از اَسْمو تاه مِییه، اَماده شُدَه رَقَمِ یگ بَیری که بَلَدِه شوی خُو جور شُدَه. ۳ و یگ آوازِ بَلند ره از تَخْتِ شَنِیدِم که مُوگُفْت:

”اینه، جایگاهِ خُدا دَ مینکلِ اِنسان ها اَسْتَه

و او قد ازوا بُود-و-باش مُونَه.

اونا قَوْمِ ازو مَوْشه

و خُدا خود شِی قد ازوا مَوْبِشه

و خُدا ی ازوا مَوْشه.

۴ او هر آوِدِیده ره از چِیمای ازوا پاک مُونَه.

و مَرگ دِیگَه نِیَسْتَه

و ماتم و ناله و دَرْد و جُود نَمِیدَشْتَه بَشَه،

چراکه چِیزای اوّل از بَینِ رَفْت.”

۵ اوخْتَه اَمو که دَ بَلَه تَخْتِ شِشْتُنْد، گُفْت: ”اینه، تمامِ چِیزا ره از نو جور مُونِم.” و

بَسْمِ گُفْت: ”نُوِشْتَه کُو، چراکه امی توره ها قَابِلِ اِعْتِمَادِ و حَقِیْقَتِ اَسْتَه.” ۶ بَسْمِ دَز

مه گفت: «تکمیل شد! ما «آلف و یا» و «شروع و ختم» استم. هر کسی که تَشَنه یه، ما از چشمه آب حیات مُفت-و-رایگان دَز شی میدیم.^۷ و هر کسی که پیروز شنه، وارثِ پگِ امزی چیزا موشه و ما خدای اَزو موبِشُم و اُو فرزند^۸ مه. ^۸ لیکن ترسوها، بے ایمانا، فاسِدا، آدم کُشا، زناکارا، جادوگرا، بُت پرستا و تمام دروغگوبا، جای شی دَ دریاچه آسته که قد آتِش و گوگرد سوخته ری یه که مرگِ دوَم آسته.»

^۹ بعد اَزو یکی امزو هفت ملایکه که هفت پیلِه پُر از بلایِ آخِری دَشت، آمده دَز مه گُفت: «بیه که ما بیری ره دَز تُو نشو بدیم، خاتونِ باره ره.»^{۱۰} اوخته اُو مره دَ روح دَ یگ کوه کته و قیل بُرد و شارِ مُقدَّسِ اورشلیم ره دَز مه نشو دَد که از آسمو از طرفِ خُدا تاه میمد. ^{۱۱} اُو شار پُر از جلالِ خُدا بُود و روشنی شی رقمِ سنگِ قیَمتی، یعنی مثلِ یَشم بُود و شفافِ مثلِ بلور. ^{۱۲} اُو یگ دیوالِ کته و قیل و دوازده درگه دَشت که دَ درگه های شی دوازده ملایکه بُود و دَ بله درگه ها نام های دوازده طایفه بنی اسرائیل نقش شُدَد: ^{۱۳} اُو سِه درگه سُون شَرَق دَشت، سِه درگه سُون شمال، سِه درگه سُون جَنوب و سِه درگه سُون غَرب. ^{۱۴} دیوالِ شار دوازده پای-سنگ دَشت که دَ بله ازوا نام های دوازده رسولِ باره نقش شُدَد.

^{۱۵} اُمو ملایکه که قد ازمه توره موگُفت، یگ سیخِ اندازه گیریِ طَلایی دَشت تا شار و درگه های شی و دیوالی شی ره اندازه بگیره. ^{۱۶} شار دَ شکلِ چارکُنجی بُود و درازی شی دَ اندازه بر شی بُود. اُمو ملایکه شار ره قد امزو سیخِ اندازه گرفت که درازی اَزو دوازده هزار تیر پورتو^b بُود و درازی و بر و بلندی شی یگ برابر بُود. ^{۱۷} اُو دیوال شی ره ام اندازه گرفت که یگ صد و چل و چار توغی^c بُود، مُطابقِ اندازه گیری انسان که ملایکه اَزو کار میگیرفت. ^{۱۸} دیوال شی از یَشم جور شُدَد و خودِ شار از طَلایِ خالص جور شُدَد که رقمِ شیشه پاک بُود. ^{۱۹} پای سنگ های دیوالِ شار قد هر رقم سنگ های

^a ۲۱:۷ دَ جای «فرزند مه» دَ زیونِ یونانی «باچه مه» نوشته یه. ^b ۲۱:۱۶ دوازده هزار «تیر پورتو» تقریباً ۲۴۰۰ کیلومتر موشه. ^c ۲۱:۱۷ یگ صد و چل و چار توغی، تقریباً ۷۲ متر موشه.

قِيَمَتِي مُزَيْنَ شُدُّد: پای سنگِ اوّل یشم بُود، دوّمی یاقوتِ نیلی، سوّمی عقیقِ آوی، چارمی زَمَرْد، ۲۰ پنجمی عقیقِ سُرخ، ششمی عقیقِ جگری، هفتمی زَبَرَجِدِ زَرْد، هشتمی عقیقِ آسمانی، نهمی یاقوتِ زَرْد، دهمی عقیقِ سوز، یازدهمی فیروزه و دوازدهمی لعل کَبُود. ۲۱ اَمُو دوازده درگه، دوازده مُرواری بُود، هر درگه از یگ مُرواری جور شُدُّد. سَرَکِ کِنَه شار از طِلّای خالص بُود، پاک رقمِ شیشه.

۲۲ ما هیچ خانه خُدا دَ امزُو شار نَدیدُم، چراکه خُداوند-خُدای قادرِ مُطَلَق و باره، عبادتگاهِ اَزُو آسته. ۲۳ و شار دَ اَفَتُو و ماهتو ضرورتِ ندره که دَ بله شی روشنی کُنَه، چراکه جلالِ خُدا اُو ره روشو مُونه و باره چراغِ اَزُو آسته. ۲۴ مِلَّتِ ها دَ روشنی اَزُو راه موره و پادشایون زمی شان-و-شوکت خُو ره دَ مَنَه اَزُو میره. ۲۵ درگه های شی دَ غَیْتِ روز بسته نَمُوشه، چراکه شاو دَ اُونجی و جُود نَمیدشسته بَشَه. ۲۶ مردُمِ شان-و-شوکت و ثُرُوتِ مِلَّتِ ها ره دَ مَنَه اَزُو میره. ۲۷ و هیچ چیزِ ناپاک دَ مَنَه اَزُو داخلِ نَمُوشه و نَه ام کسی که کارای زِشت ره انجامِ بَدیه یا فریبکاری کُنَه، بلکه تنها کسای که نام های ازوا دَ کِتَابِ حَیَاتِ باره نِوشته شُدَه، داخلِ مَوشه.

دریای آبِ حیات

۲۲^۱ اوخته اَمُو ملایکه دریای آبِ حیات ره دَز مه نشو دَد که رقمِ بِلُورِ اَلّی شَفاف بُود و از تَخْتِ خُدا و باره جاری مَوشد^۲ و از مینکلِ سَرَکِ کِنَه شار تیر مَوشد. دَ هر دُو بَغَلِ دریا درختِ حیات بُود که دوازده دفعه میوه میگیرفت یعنی دَ هر ماه میوه خُو ره میدد و بلگای امزُو درختِ بلده شَفایِ مِلَّتِ ها بُود. ۳ دَ اُونجی دیگه هیچ لعنت و جُود نَمیدشسته بَشَه. تَخْتِ خُدا و باره دَ مَنَه شار مَوبَشَه و خِدمتگاری خُدا اُو ره عبادت مَونه. ۴ اَونا چَهرِه اَزُو ره مینگره و نام شی دَ پیشانه ازوا مَوبَشَه. ۵ دَ اُونجی دیگه شاو نَمُوشه و اَونا دَ روشنیی چراغ و روشنیی اَفَتُو ضرورتِ نَمیدشسته بَشَه، چُون خُداوند-خُدا بلده ازوا روشنیی میدیه و اَونا تا اَبَدُالاباد حُکمرانی مَونه.

۶ و ملایکه دَز مه گُفت: "امی توره ها قابلِ اِعْتِمَاد و حَقِیْقَت اَسْتَه. خُداوند-خُدا ی اَرواحِ پَیْغَمْبِرا، ملایکَه خُو ره رَیّی کده تا چِیزای ره که دَ زُودی باید واقع شُنه دَ خِدمتگَرای خُو نِشو بَدِیه."

۷ عِیْسَى مُوگِیَه: "اینه، ما دَ زُودی مِیِیْم! نِیک دَ بَخْتِ کَسِی که توره های پِیشگویی امزی کِتاب ره دَ دِلِ خُو نِگاه کُنه."

۸ ما یوَحَنّا کَسِی اَسْتَم که امی چِیزا ره شَنِیْدَم و دِیْدَم. و عَیْتِیکَه شَنِیْدَم و دِیْدَم، دَ پایای امزُو ملایکَه که امی چِیزا ره دَز مه نِشو دَد، اُفْتَدَم تا اُو ره سَجده کُئِم. ۹ لَیْکِن اُو دَز مه گُفت: "ای کار ره نَکُو. ما قد اَزتُو و قد پَرارون تُو پَیْغَمْبِرا و قد کَسای که توره های امزی کِتاب ره نِگاه مُونه، هَمخِدمت اَسْتَم. تنها خُدا ره سَجده کُو!" ۱۰ بعد اَزو دَز مه گُفت: "توره های پِیشگویی امزی کِتاب ره مُهر-و-لاک نَکُو، چِراکه وخت نِزدِیک اَسْتَه. ۱۱ کَسِی که بَدکار اَسْتَه، بیل که دَ بَدکاری خُو اِدامه بَدِیه و کَسِی که فاسِد اَسْتَه، بیل که دَ فِساد خُو اِدامه بَدِیه و کَسِی که عادِل اَسْتَه، بیل که دَ عدالت خُو اِدامه بَدِیه و کَسِی که مُقَدَّس اَسْتَه، بیل که خود ره مُقَدَّس نِگاه کُنه."

۱۲ عِیْسَى مُوگِیَه: "اینه، ما دَ زُودی مِیِیْم! اَجْر مه قد ازمه قتی اَسْتَه تا دَ هر کس مُطابِقِ اَعْمالِ شی بَدِیْم. ۱۳ ما «اَلِف و یا» اَسْتَم، «اَوَّل و اَخِر» و «شُرُوع و خَتَم.» ۱۴ نِیک دَ بَخْتِ کَسای که چَپَنای خُو ره مُوشویه تا دَ درختِ حَیاتِ حق دَشْتَه بَشَه و بَتَنَه از درگه دَ شارِ داخِل شُنه. ۱۵ دَ بُرونِ شارِ سَگا، جادُوگَرا، زِناکارا، اَدَمکُشا، بُت پَرستنا و تمامِ کَسای اَسْتَه که دروغ ره خوش دَرَه و دروغ مُوگِیَه. ۱۶ ما عِیْسَى، ملایکَه خُو ره رَیّی کُدَم تا دَز شُمُو دَ باره امزی چِیزا دَ جَماعتِ های اِیماندارا شَاهِدِی بَدِیه. ما رِیشه و نَسْلِ داوُود و سِتارَه رُوشونِ صُبْحِ اَسْتَم."

۱۷ رُوح و بیری مُوگِیَه: "بیه."

و هر کَسِی که مِیْشَنوَد، بُگِیَه: "بیه."

و هر کَسِی که تَشَنه یَه، بیه

و هر کسی که دل شی آسته، از آب حیات مُفت-و-رایگان بگیره.
۱۸ ما یوختا تمام کسای ره که توره های پیشگویی امزی کتاب ره میشنوه خبردار
مُونم: اگه کدَم کس دَ امزیا کدَم چیزِ اضافه کُنه، خُدا بلاهای ره که دَ امزی کتاب
نوشته شُده، دَ بلِه ازو اضافه مونه. ۱۹ و اگه کدَم کس از توره های پیشگویی امزی
کتاب کدَم چیز کم کُنه، خُدا او ره از درخت حیات و از شارِ مُقدّس که دَ امزی کتاب
ذکر شُده، بے نصیب مونه.

۲۰ امو که شاهدِ امزی چیزا آسته، مَوگيه: ”اَر، ما دَ زودی مییم.“ آمین! بیه آی
مولا عیسیٰ.

۲۱ فایضِ مولا عیسیٰ نصیبِ پگِ [مُقَدَّسین] ^a شُنه. آمین.

^a ۲۲:۲۱ دَ بعضی نسخه ها کلمه «مُقَدَّسین» نوشته نییه.